

Súd: Krajský súd xxxxx
Spisová značka: 1T/6/2000
Identifikačné číslo spisu: 4000899358
Dátum vydania rozhodnutia: 11. marca 2013
Meno a priezvisko: JUDr. Ján Vanko
Funkcia: predseda senátu
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2013:4000899358.1

ROZSUDOK

Krajský súd v Nitre v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jána Vanka a členov senátu JUDr. Jána Bernáta a JUDr. Ingrid Kišacovej, Dr., v trestnej veci proti obžalovanému M. V. a spol., pre trestný čin krádeže spolupáchateľstvom podľa § 9 odsek 2 k § 247 ods. 1, ods. 3 písm. a/, ods. 4 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. v znení zmien (ďalej len Trestný zákon) a iné, na hlavnom pojednávaní konanom dňa 11. marca 2013 takto

r o z h o d o l :

I.

Obžalovaní:

1. M. V., narodený XX.XX.XXXX v S., bytom N. č. X, prechodne bytom M., F. č. XX, ČR, vo väzbe od 19.03.1996 do 17.03.1999
2. E. V., narodený XX.XX.XXXX v S., naposledy bytom S., F. č. X, vo väzbe od 20.03.1996 do 28.01.2000
3. P. E., narodený XX.XX.XXXX v M., naposledy bytom H. č. XXX, vo väzbe od 31.07.1999 do 28.01.2000
4. Q. Z., narodený XX.XX.XXXX v M., bytom M. X., ul. V. F. č. XXX, vo väzbe od 31.07.1999 do XX.XX.XXXX
5. F. M., narodený XX.XX.XXXX v S., bytom S., V. č. XX, vo väzbe od 31.07.1999 do 28.01.2000 s

ú v i n n í , že

v b o d e 1/

po tom, čo v presne nezistenom čase, na prelome rokov 1994 - 1995, obžalovaného P. E. požiadal N. W., či by nevedel otvoriť trezorové dvere a neskôr mu svedok N. W. spolu s obžalovaným F. M. priniesli aj názov trezoru a následne obžalovaný F. M. i fotografiu trezoru, obžalovaný P. E. požiadal obžalovaného W. X. o kontakt na niekoho, kto by trezor vedel otvoriť a keď obžalovaný W. X. mu dal kontakt na dve doposiaľ nestotožnené osoby z Českej republiky, obžalovaný P. E. sa s nimi stretol a koncom mája 1995 dohodol s obžalovaným F. M. termín, kedy im bude umožnený vstup k trezoru do

Všeobecnej úverovej banky, a.s., pobočka v Nitre na Štefánikovej ul. č. 7 (ďalej len banka), čo im umožnil člen bankovej ochrany obžalovaný M. V. tak, že vypol elektrické zabezpečovacie zariadenie, všetkých troch pustil do banky, zaviedol ich až k trezorovým dverám, kde sa už uvedené osoby z Českej republiky pokúšali prineseným náradím dvere otvoriť, čo sa im však nepodarilo a obžalovaný M. V. ich z budovy banky vypustil von;

keď tento neúspešný pokus otvorenia trezoru oznámil obžalovaný P. E. obžalovanému F. M., tento mu po čase povedal, že kľúče od trezoru by mali byť v banke a v priebehu mesiacov júl - august 1995 obžalovaného P. E. pustil obžalovaný M. V. rovnakým spôsobom, po vypnutí elektrického zabezpečovacieho zariadenia, v nočných hodinách dva krát do budovy banky až do miestnosti kľučiarov, kde našiel v zásuvke písacieho stola dva kľúče od trezoru, ktoré aj vyskúšal, tretí kľúč od trezora našiel až pri ďalšom vstupe do banky, ktorý mu rovnakým spôsobom umožnil obžalovaný M. V. a v zásuvke iného písacieho stola našiel tretí kľúč od trezora, ktorý použitím všetkých troch kľúčov otvoril a za trezorovými dverami zistil ďalšiu mrežu, od ktorej kľúč nemal, avšak zistil spôsob uchytienia týchto mreží dvomi maticami o zárubňu, a teda aj možnosť ich otvorenia pomocou vidlicového kľúča. Trezor následne uzavrel, kľúče odložil na pôvodné miesta a z banky ho rovnakým spôsobom vypustil obžalovaný M. V.;

o týchto zisteniach obžalovaný P. E. informoval obžalovaného F. M., ktorý sprostredkoval stretnutie obžalovaného P. E. s obžalovaným E. V., ktorého dovtedy nepoznal a ktorému obžalovaný P. E. oznámil, že dvere sa dajú otvoriť a na tomto stretnutí, jednak sa obžalovaní P. E., F. M. a E. V. spoločne dohodli na priebehu akcie, na spôsobe vynesenia peňazí z banky, kam sa peniaze odnesú a ako sa podelia na päť častí, jednak sa obžalovaný P. E. dozvedel, že je to obžalovaný E. V., kto zabezpečuje vstupy do banky, a že je bratom obžalovaného M. V., pričom sa tiež dohodli, že obžalovaný P. E. si nájde ďalšiu osobu na pomoc a s touto osobou pôjde do banky, ktorou osobou bol obžalovaný Q. Z.;

obžalovaný P. E. a obžalovaný Q. Z., po dohode s obžalovaným F. M., prišli v noci dňa 06.01.1996 o 22.30 hod. k budove banky, kde ich čakal obžalovaný F. M. a obžalovaný M. V. ich rovnakým spôsobom pustil do banky, zaviedol ich až k trezoru, kde obžalovaný P. E. otvoril pravými kľúčmi trezorové dvere, spolu s obžalovaným Q. Z. odskrutkovali mrežu za dverami, vošli do miestnosti, kde násilným spôsobom otvorili skrine, z ktorých do vopred prinesených štyroch veľkých tašiek naložili zväzky 5.000,- Sk a 1.000,- Sk bankoviek a valuty, a keď tašky naplnili, všetko sa snažili pozatvárať do pôvodného stavu, mrežu naskrutkovali na pôvodné miesto, navítanú FAB vložku zo skrine vzal obžalovaný P. E., kľúče uložili na pôvodné miesta a obžalovaný M. V. ich vypustil aj s naplnenými taškami z banky, kde ich vonku čakal obžalovaný F. M., tašky naložili do kufra obžalovaným F. M. pristaveného motorového vozidla, s ktorým odišiel obžalovaný F. M. sám a na inom motorovom vozidle odišli obžalovaní P. E. a Q. Z. na vopred dohodnuté miesto do bytu obžalovaného P. E., za účelom delenia peňazí na päť častí, a to pre obžalovaných M. V., E. V., P. E., Q. Z. a F. M. a týmto spoločným konaním spôsobili Všeobecnej úverovej banke, a.s., Bratislava, škodu vo výške 173.161.083,45 Sk (5.747.894,96 eura).

V bode 2/ obžalovaný P. E.

a/ po tom, čo 18.05.1999 uzatvoril so spoločnosťou TATRA-LEASING s. r. o. so sídlom v Bratislave zmluvu č. 106312 o leasingovom prenájme s následnou kúpou prenajatej veci na dobu 36 mesiacov na finančný leasing osobného motorového vozidla značky FORD EXPLORER 4.0 červenej metalízy, výrobné číslo motora VUD14840/1997 a číslo karosérie 1FMDU34EOVUD14840/1997 so stanovenou cenou vozidla 1.250.000,- Sk (41.492.40 eura) s DPH s úhradou v 36-tich splátkach do 01.05.2002, pričom podľa bodu 7 zmluvy po dobu splatnosti zmluvy ako nájomca nesmel vozidlo predat', prenechať tretej osobe alebo inak ohroziť vlastnícke práva prenajímateľa, hoci nebol vlastníkom vozidla, toto dňa 07.07.1999 predal inej osobe, čím spôsobil s.r.o. TATRA-LEASING so sídlom v Bratislave škodu vo výške najmenej 720.000,-Sk (23.899,62 eura).

b/ dňa 07.07.1999 v Topoľčanoch uzatvoril kúpno-predajnú zmluvu s poškodeným D. Y. o predaji osobného motorového vozidla výrob. číslo motora VUD14840/1997 a číslo karosérie 1FMDU34EOVUD14840/1997 značky FORD EXPLORER 4.0 ŠPZ NR 500 AI za sumu 450.000,- Sk (14.937.26 eura), hoci nebol vlastníkom vozidla, potom po prevzatí peňazí, pod zámienkou, že má

možnosť vozidlo predať za vyššiu sumu, toto vzal od poškodeného D. Y. a následne dňa 12.07.1999, hoci nebol vlastníkom vozidla a nemal oprávnenie s týmto disponovať, v rozpore s leasingovou zmluvou a dohodou s poškodeným Y., uzavrel v autobazáre AUTOX na Trnavskej ceste v Nitre s majiteľom autobazáru E.. R. D. zmluvu o pôžičke a predaji vozidla na sumu 200.000,- Sk (6.638,78 eura) a vozidlo nechal založené v autobazáre spolu s kópiou veľkého technického preukazu a kľúčami od vozidla a od E.. R. D. prevzal za vozidlo aj ďalších spolu 100.000,- Sk (3.319,39 eura) v dňoch 23.07. a 28.07.1999, čím spôsobil D. Y. škodu vo výške 450.000,- Sk (14.937.26 eura) a E.. R. D. škodu vo výške 300.000,- Sk (9.958,18 eura),

t e d a

v bode 1/

spoločným konaním

obžalovaní v 1. až v 5. rade

- prisvojili si cudziu vec tým, že sa jej zmocnili, týmto činom spôsobili škodu veľkého rozsahu, pričom obžalovaní v 1., 2., 3. a 5. rade spáchali čin ako členovia organizovanej skupiny

v bode 2/

obžalovaný P.

E.

a/ prisvojil si cudziu vec, ktorá mu bola zverená a spôsobil tak na cudzom majetku značnú škodu, b/ na škodu cudzieho majetku seba obohatil tým, že uviedol niekoho do omylu a týmto činom spôsobil

t ý m s p á c h a l i

v bode 1/

spolupáchatelstvom podľa § 9 odsek 2 Trestného zákona účinného od 01.01.2006 v znení zákona č. 183/1999 Z.z. (ďalej len „Trestný zákon“)

obžalovaní v 1., 2., 3. a 5. rade

trestný čin krádeže podľa § 247 odsek 1, odsek 3 písmeno a/, odsek 4 Trestného

zákona, obžalovaný v 4. rade

v bode 2/

obžalovaný P.

E.

a/ trestný čin sprenevery podľa § 248 odsek 1, odsek 3 písmeno d/ Trestného zákona b/ pokračovací trestný čin podvodu podľa § 250 odsek 1, odsek 3 písmeno b/ Trestného zákona.

Z a t o s a o d s u d z u j ú

Obžalovaní:

1. M. V. podľa § 247 odsek 4 Trestného zákona na trest odňatia slobody vo výmere 8 (osem) rokov nepodmienečne.

2. E. V. podľa § 247 odsek 4 Trestného zákona na trest odňatia slobody vo výmere 5 (päť) rokov nepodmienečne.

3. P. E. podľa § 247 odsek 4 Trestného zákona a § 35 odsek 1 Trestného zákona na úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 7 (sedem) rokov nepodmienečne.

4. Q. Z. podľa § 247 odsek 4 Trestného zákona na trest odňatia slobody vo výmere 5 (päť) rokov nepodmienečne.

5. F. M. podľa § 247 odsek 4 Trestného zákona na trest odňatia slobody vo výmere 5 (päť) rokov nepodmienečne.

Podľa § 39a odsek 3 Trestného zákona obžalovaných M. V., E. V., P. E., Q. Z. a F. M. zaraďuje na výkon trestu odňatia slobody do I. (prvej) nápravno výchovnej skupiny.

Podľa § 228 odsek 1 Trestného poriadku, účinného od 01.01.2006 (ďalej len „Trestný poriadok“) sú obžalovaní v 1. až v 5. rade povinní spoločne a nerozdielne nahradiť Všeobecnej úverovej banke, a.s. Bratislava, so sídlom Mlynské nivy 1, 829 90 Bratislava, IČO: 31 320 155, škodu vo výške 5.747.894,96 eura (päť miliónov sedemsto štyridsaťsedemtisíc osemsto deväťdesiatštyri eur a deväťdesiatšesť centov).

Podľa § 228 odsek 1 Trestného poriadku je obžalovaný P. E. povinný nahradiť Tatra - Leasing, s.r.o., so sídlom Hodžovo námestie 3, 811 06 Bratislava, IČO: 31 326 225, škodu vo výške 23.899,62 eura a E. R. D., narodenému XX.XX.XXXX, bytom S.-Z., J. č. XX/X, škodu vo výške 9.958,18 eura (deväťtisíc deväťsto päťdesiatosem eur a osemnásť centov).

Podľa § 229 odsek 2 Trestného poriadku sa poškodená organizácia Tatra - Leasing, s.r.o., so sídlom Hodžovo námestie 3, 811 06 Bratislava, IČO: 31 326 225 so zvyškom nároku na náhradu škody odkazuje na konanie o občianskoprávných veciach.

II.

Obžalovaný W. X., narodený XX.XX.XXXX v N., naposledy bytom N., C. č. XX, t.č. vo väzbe v inej trestnej veci sa podľa § 226 písmeno c/ Trestného poriadku

o s l o b o d z u j e

spod obžaloby krajského prokurátora v Nitre sp. zn. 2Kv 5/97-470 z 28.02.2000 pre skutok právne kvalifikovaný ako trestný čin krádeže spolupáchateľstvom podľa § 9 odsek 2 Trestného zákona k § 247 odsek 1, odsek 3 písmeno a/, odsek 4 Trestného zákona, ktorý mal spáchať na tom skutkovom základe, že:

v presne nezistenom čase v jesenných mesiacoch roku 1995 sa príležitostne skontaktovali obvinení M. V., E. V., P. E., Q. Z., F. M. a W. X. v úmysle vniknúť do trezoru v budove Všeobecnej úverovej banky a.s. pobočky v Nitre, pričom obvinený M. V., ktorý v tom čase pracoval ako člen bankovej ochrany v uvedenej budove na Štefánikovej ulici č. 7 v Nitre umožnil viackrát počas svojich služieb po sprostredkovaní obvineného E. V. a obvineného F. M., najmä obvinenému P. E. vstup do budovy za účelom hľadania miesta, kde by mohli byť uložené pravé kľúče od trezoru a zistenia možnosti otvorenia trezoru s valutami a slovenskými korunami. Prostredníctvom obvineného W. X. a P. E. takýto vstup umožnil aj presne doteraz nezisteným ďalším dvom osobám za účelom zistenia možnosti otvorenia trezoru. Potom po dohodnutí obvinených P. E. a E. V. o spôsobe del'by peňazí dňa 6. januára 1996 v presne nezistenom čase medzi 18.00 hod. a 5.30 hod. nasledujúceho dňa obvinený M. V. vpustil do budovy banky obvineného P. E. a obvineného Q. Z., pričom obvinený F. M. na nich čakal v blízkosti budovy banky, obvinený M. V. vyradil z prevádzky elektronické signalizačné zariadenie a umožnil obvinenému P. E. a Q. Z. vstup do miestnosti kľučiarov, v ktorej boli uschované kľúče od trezorovej miestnosti, do ktorej vnikli pomocou nájdených kľúčov a uvoľnení mreže aj s použitím prinesenej vítačky, otvorili skrine s peniazmi a valutami a naložili do štyroch tašiek, ktoré za tým účelom priniesli so sebou celkove 131.890.200,- Sk, 41.243.000,45 Sk v rôznych valutách a 27.000,- Sk v šekovej hodnote. Potom trezorové dvere ako i mreže uzamkli do pôvodného stavu, kľúče odložili na pôvodné miesto, pomocou mobilného telefónu sa skontaktovali s obvineným F. M., či môžu vyjsť z

budovy, a ktorý na to prišiel k služobnému vchodu budovy. S jeho pomocou obvinený E. a obvinený Z. uložili tašky s peniazmi do v blízkosti budovy banky zaparkovaného osobného motorového vozidla, odviezli do bytu obvineného P. E. a tieto si rozdelili, čím spôsobili Všeobecnej úverovej banke a.s. v Bratislave celkom škodu 173.161.083,45 Sk, pretože nebolo dokázané, že tento skutok spáchal obžalovaný W. X..

Podľa § 229 odsek 3 Trestného poriadku sa poškodená Všeobecná úverová banka, a.s. Bratislava, so sídlom Mlynské nivy 1, 829 90 Bratislava, IČO: 3X 320 155 s nárokom na náhradu škody odkazuje na konanie o občianskoprávných veciach.

III.

Obžalovaný E. V., narodený XX.XX.XXXX v S., naposledy bytom S., F. ul. č. X. sa podľa § 226 písmeno b/ Trestného poriadku

o s l o b o d z u j e

spod obžaloby krajského prokurátora v Nitre sp. zn. 2Kv 5/97-470 z 28.02.2000 pre skutok právne kvalifikovaný ako trestný čin podvodu podľa § 250 ods. 1, odsek 2 Trestného zákona, ktorý mal spáchať na tom skutkovom základe, že:

dňa 03.01.1995 v dôsledku vlámania, ktoré bolo vykonané do jeho bytu v S. na F. ul. č., zhlásil poistnú udalosť a v úmysle získať pre seba finančné prostriedky si uplatnil nárok na náhradu škody z poistenej domácnosti v Poistovní Otčina a.s. v Nitre, pričom zatajil, že má poistenú domácnosť aj v Slovenskej poisťovni a.s. OZ v Nitre, hoci to bol podľa zmluvného dojednanja povinný oznámiť a dňa 04.01.1995 v Slovenskej poisťovni a.s. OZ v Nitre si za tú istú poistnú udalosť uplatnil nárok na náhradu z poistenej domácnosti, pričom zatajil, že má uzavretú poistku aj v Poistovní Otčina a z tejto si tiež uplatnil plnenie, v dôsledku toho mu Poistovní Otčina a.s. v Nitre neoprávnene vyplatila sumu 83.736,- Sk a Slovenská poisťovňa a.s. OZ v Nitre mu neoprávnene vyplatila sumu 93.297,- Sk ku škode uvedených poisťovní,

pretože tento skutok nie je trestným činom.

Podľa § 229 odsek 3 Trestného poriadku sa poškodené organizácie:

- a) Allianz - Slovenská poisťovňa, a.s., so sídlom Dostejovského rad 4, 815 74 Bratislava, IČO: 00 151 700,
- b) UNIQA poisťovňa, a.s., so sídlom Lazaretská 15, 820 07 Bratislava, IČO: 00 653 501, s nárokom na náhradu škody odkazujú na konanie o občianskoprávných veciach.

O d ô v o d n e n i e

Na základe obžaloby krajského prokurátora (ďalej len prokurátor) prejednal krajský súd (ďalej len súd) trestnú vec proti obžalovaným M. V., E. V., P. E., Q. Z., F. M. a W. X. na hlavných pojednávaniach a dňa 11.03.2013 rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovvej časti tohto rozsudku.

Prokurátor podal dňa 28.02.2000 obžalobu:

v bode 1/ na obžalovaných M. V., E. V., P. E., Q. Z., F. M. a W. X. pre trestný čin krádeže spolupáchateľstvom podľa § 9 ods. 2 k § 247 ods. 1, ods. 3 písm. a/, ods. 4 Tr. zák. v znení zákona č. 248/1994 Z.z. (ďalej len Tr. zák.), ktorý mali spáchať na tom skutkovom základe, že:

v presne nezistenom čase v jesenných mesiacoch roku 1995 sa príležitostne skontaktovali obvinení M. V., E. V., P. E., Q. Z., F. M. a W. X. v úmysle vniknúť do trezoru v budove Všeobecnej úverovej banky a.s. pobočky v Nitre, pričom obvinený M. V., ktorý v tom čase pracoval ako člen bankovej ochrany v uvedenej budove na Štefánikovej ulici č. 7 v Nitre umožnil viackrát počas svojich služieb po sprostredkovaní obvineného E. V. a obvineného F. M., najmä obvinenému P. E. vstup do budovy za účelom hľadania miesta, kde by mohli byť uložené pravé kľúče od trezoru a zistenia možnosti otvorenia trezoru s valutami a slovenskými korunami. Prostredníctvom obvineného W. X. a P. E. takýto vstup umožnil aj presne doteraz nezisteným ďalším dvom osobám za účelom zistenia možnosti otvorenia trezoru. Potom po dohodnutí obvinených P. E. a E. V. o spôsobe del'by peňazí dňa

06.01.1996 v presne nezistenom čase medzi 18.00 hod. a 5.30 hod. nasledujúceho dňa obvinený M. V. vpustil do budovy banky obvineného P. E. a obvineného Q. Z., pričom obvinený F. M. na nich čakal v blízkosti budovy banky, obvinený M. V. vyradil z prevádzky elektronické signalizačné zariadenie a umožnil obvinenému P. E. a Q. Z. vstup do miestnosti kľučiarov, v ktorej boli uschované kľúče od trezorovej miestnosti, do ktorej vnikli pomocou nájdených kľúčov a uvoľnení mreže aj s použitím prinesenej vítačky, otvorili skrine s peniazmi a valutami a naložili do štyroch tašiek, ktoré za tým účelom priniesli so sebou celkove 131.890.200,- Sk, 41.243.000,45 Sk v rôznych valutách a 27.000,- Sk v šekovej hodnote. Potom trezorové dvere ako i mreže uzamkli do pôvodného stavu, kľúče odložili na pôvodné miesto, pomocou mobilného telefónu sa skontaktovali s obvineným F. M., či môžu vyjsť z budovy, a ktorý na to prišiel k služobnému vchodu budovy. S jeho pomocou obvinený E. a obvinený Z. uložili tašky s peniazmi do v blízkosti budovy banky zaparkovaného osobného motorového vozidla, odviezli do bytu obvineného P. E. a tieto si rozdelili, čím spôsobili Všeobecnej úverovej banke a.s. v Bratislave celkom škodu 173.161.083,45 Sk.

v bode 2/ na obžalovaného E. V. pre trestný čin podvodu podľa § 250 ods. 1, ods. 2 Tr. zák., ktorý mal spáchať na tom skutkovom základe, že:

dňa 03.01.1995 v dôsledku vlámania, ktoré bolo vykonané do jeho bytu v S. na F. ul. č. X, zahlásil poistnú udalosť a v úmysle získať pre seba finančné prostriedky si uplatnil nárok na náhradu škody z poistenej domácnosti v Poist'ovni Otčina a.s. v Nitre, pričom zatajil, že má poistenú domácnosť aj v Slovenskej poisťovni a. s. OZ v Nitre, hoci to bol podľa zmluvného dojednania povinný oznámiť a dňa 04.01.1995 v Slovenskej poisťovni a.s. OZ v Nitre si za tú istú poistnú udalosť uplatnil nárok na náhradu z poistenej domácnosti, pričom zatajil, že má uzavretú poistku aj v Poist'ovni Otčina a z tejto si tiež uplatnil plnenie, v dôsledku toho mu Poist'ovňa Otčina a.s. v Nitre neoprávnene vyplatila sumu 83.736,- Sk a Slovenská poisťovňa a.s. OZ v Nitre mu neoprávnene vyplatila sumu 93.297,- Sk ku škode uvedených poisťovní.

v bode 3/ na obžalovaného P. E.

v bode 3a pre trestný čin sprenevery podľa § 248 ods. 1, ods. 3 písm. d/ Tr. zák. a v bode 3b pre trestný čin podvodu podľa § 250 ods. 1, ods. 3 písm. b/ Tr. zák., ktoré mal spáchať na tom skutkovom základe, že:

v bode 3a

po tom, čo 18.05.1999 uzatvoril so spoločnosťou TATRA-LEASING s. r. o. so sídlom v Bratislave zmluvu č. 106312 o leasingovom prenájme s následnou kúpou prenajatej veci na dobu 36 mesiacov na finančný leasing osobného motorového vozidla značky FORD EXPLORER 4.0 červenej metalízy, výrobné číslo motora VUD14840/1997 a číslo karosérie 1FMDU34EOVUD14840/1997 so stanovenou cenou vozidla 1.250.000,- Sk s DPH s úhradou v 36-tich splátkach do 01.05.2002, pričom podľa bodu 7 zmluvy po dobu splatnosti zmluvy ako nájomca nesmel vozidlo predat', prenechať tretej osobe alebo inak ohroziť vlastnícke práva prenajímateľa, hoci nebol vlastníkom vozidla toto dňa 07.07.1999 predal za sumu 450.000,- Sk poškodenému D. Y. a následne 17.07.1999 založil toto

vozidlo v autobazáre v Nitre ako je uvedené v bode 3 písmeno a/ obžaloby, čím spôsobil s.r.o. TATRA-LEASING so sídlom v Bratislave škodu vo výške najmenej 720.000,- Sk.

v bode 3b

dňa 07.07.1999 v Topolčanoch uzatvoril kúpno-predajnú zmluvu s poškodeným D. Y. o predaji osobného motorového vozidla výrob. číslo motora VUD14840/1997 a číslo karosérie 1FMDU34EOVUD14840/1997 značky FORD EXPLORER 4.0 ŠPZ 500 AI za sumu 450.000,- Sk, hoci nebol vlastníkom vozidla potom po prevzatí peňazí, pod zámenkou, že má možnosť vozidlo predať za vyššiu sumu toto vzal od poškodeného D. Y. a následne dňa 12.07.1999, hoci nebol vlastníkom vozidla a nemal oprávnenie s týmto disponovať v rozpore s leasingovou zmluvou a dohodou s poškodeným Y., uzavrel v autobazáre AUTOX na Trnavskej ceste v Nitre s majiteľom autobazáru E.. R. D. zmluvu o pôžičke a predaji vozidla na sumu 200.000,- Sk a vozidlo nechal založené v autobazáre spolu s kópiou veľkého technického preukazu a kľúčami od vozidla a od E.. R. D. prevzal za vozidlo aj ďalších spolu 100.000,- Sk v dňoch 23.07. a 28.07.1999, čím spôsobil D. Y. škodu 450.000,- Sk a E.. R. D. škodu vo výške 300.000,- Sk.

Obžaloba bola podaná dňa 28.02.2000 za skutky, ktoré mali byť spáchané v roku 1995 a 1999, a preto dokazovanie pred súdom súd vykonal podľa Trestného poriadku, platného a účinného v čase podania obžaloby (zák. č. 141/61 Zb. v znení zmien a doplnkov účinného od 01.01.2006) a nie podľa Trestného poriadku platného a účinného v čase konania hlavných pojednávanií

Pre zmenu v zložení senátu súd dôkazy na hlavných pojednávaniach, vykonané pred 25.06.2010 znovu opakoval.

Skôr ako súd mohol začať vykonávať dokazovanie na hlavnom pojednávaní, sa musel vysporiadať s námietkou obhajcov obžalovaného F. M. a W. X., že hlavné pojednávanie sa nemôže vykonať v neprítomnosti obžalovaného P. E., pretože jeho účasť na hlavnom pojednávaní považujú vzhľadom na obsah jeho výpovedí za dôležitú.

Podľa § 202 ods. 2 Tr. por., v neprítomnosti obžalovaného sa môže hlavné pojednávanie vykonať, len ak súd má za to, že možno vec spoľahlivo rozhodnúť a účel trestného konania dosiahnuť i bez prítomnosti obžalovaného, a pritom

- a) obžaloba bola obžalovanému riadne doručená a obžalovaný bol na hlavné pojednávanie včas a riadne predvolaný a
- b) o skutku, ktorý je predmetom obžaloby, bol obžalovaný už niektorým orgánom činným v trestnom konaní vyslúchnutý a bolo dodržané ustanovenie o vznesení obvinenia a obvinený bol upozornený na možnosť preštudovať spis a urobiť návrhy na doplnenie vyšetrovania.

Podľa § 202 ods. 3 Tr. por. hlavné pojednávanie v neprítomnosti obžalovaného nemožno konať, ak je obžalovaný vo väzbe alebo vo výkone trestu odňatia slobody alebo ak ide o trestný čin, na ktorý zákon ustanovuje trest odňatia slobody, ktorého horná hranica prevyšuje 5 rokov. V prípadoch nutnej obhajoby nemožno konať hlavné pojednávanie bez prítomnosti obhajcu.

Podľa § 202 ods. 4 Tr. por. ustanovenie prvej vety odseku 3 sa nepoužije, ak obžalovaný požiada, aby sa hlavné pojednávanie konalo v jeho neprítomnosti.

Možnosť využitia svojho procesného práva, aby sa hlavné pojednávanie vykonalo v neprítomnosti obžalovaného využili obžalovaní E. V. a P. E..

Všetci obžalovaní sa v konečnom dôsledku už v prípravnom konaní rozhodli využiť svoje právo nevypovedať, a toto právo využili aj na hlavných pojednávaniach konaných v pôvodnom zložení senátu. Pôvodne v prípravnom konaní vypovedali iba obžalovaní M. V., E. V., P. E., F. M. a Q. Z.. Svoje výpovede následne odvolali, zdôvodňovali ich nepravdivosť a následne vypovedať odmietali.

Hlavné pojednávajúce dňa 15. 06.2009, ešte v pôvodnom zložení senátu, sa konalo v neprítomnosti obžalovaného P. E. na základe jeho písomnej žiadosti. Vtedy nikto z prítomných obžalovaných (M. V., W. X., Q. Z. a F. M.) ani z obhajcov nenamietal konanie hlavného pojednávania v neprítomnosti obžalovaného P. E. a všetci prítomní obžalovaní zhodne využili svoje procesné právo a odmietli vypovedať.

Bez námietok uvedených osôb prebehlo za rovnakých procesných podmienok v neprítomnosti obžalovaného P. E. hlavné pojednávajúce aj 09.12.2009.

Podľa názoru súdu ustanovenie § 202 ods. 2 Tr. por. upravuje zákonné podmienky, za ktorých môže súd vykonať hlavné pojednávajúce v neprítomnosti obžalovaného všeobecne s výnimkami uvedenými v odseku 4, čo zvyrazňuje procesné právo obžalovaného a obmedzuje súd v postupe podľa odseku 2 s výraznou výnimkou, s ktorou môže slobodne a dobrovoľne disponovať iba obžalovaný. Touto výnimkou je právo obžalovaného výslovne požiadať, aby sa hlavné pojednávajúce konalo v jeho neprítomnosti.

Ak obžalovaný toto svoje právo využije, súd nemá žiadne zákonné prostriedky proti jeho vôli vynútiť účasť na hlavnom pojednávajúcom, a preto neobstojí argumentácia obhajcov obžalovaného M. V. a W. X. o nesplnení zákonných podmienok uvedených v § 202 ods. 2 Tr. por., a možnosti spoľahlivého rozhodnutia a dosiahnutia účelu trestného konania aj bez prítomnosti obžalovaného.

Ak teda aj v konaní na súde v novom zložení senátu súd akceptoval písomnú žiadosť obžalovaného P. D., aby sa hlavné pojednávajúce konali v jeho neprítomnosti, postupoval zákonným spôsobom za splnenia podmienok uvedených v § 202 ods. 2, ods. 4 Tr. por.

Rovnako súd postupoval v konaní aj pri akceptovaní takýchto písomných žiadostí u obžalovaných E. V., W. X. a Q. Z..

Čo sa týka obžalovaného W. X., proti tomuto obžalovanému súd konal ako proti ušlému od 09.03.2011 až do doby, kedy bol obžalovaný W. X. v inej jeho trestnej veci eskortovaný na územie Slovenskej republiky. Konanie proti ušlému bolo v zmysle § 302 ods. 1 Tr. por., pretože obžalovaný sa pobytom v cudzine vyhýbal trestnému stíhaniu, v čase rozhodovania o takomto konaní sa mal zdržiavať na neznámych miestach v cudzine, pravdepodobne vo Venezuele, čo bolo neskôr aj preukázané.

Ďalšie procesné otázky, ktoré súd riešil v konaní, boli námietky zaujatosti obžalovaného M. V. najprv voči predsedovi senátu, následne aj voči senátu a žiadosť obžalovaného M. V. o výmenu ustanoveného obhajcu. Dôvodmi námietok zaujatosti bola strata dôvery aj pre nevyhovenie zmeny ustanoveného obhajcu.

Obžalovaný M. V. prvú námietku vzniesol 19.09.2011, pričom predtým boli určené termíny hlavných pojednávaní na 28.01.2011, 16. a 20.05.2011, 30.05.2011 a 11.07.2011.

Podľa § 567c Tr. por. účinného od 01.01.2006, ustanovenia § 31 a § 32 sa po 31.01.2009 použijú aj v konaniach podľa § 564 ods. 3 až 5; ustanovenia § 30 a 31 Tr. por. sa v znení účinnom do 31.12.2005 v týchto prípadoch nepoužijú.

Ustanovenie § 564 ods. 4 Tr. por. sa vzťahuje na prejednávajúcu vec, pretože sa jedná o vec, v ktorej bola podaná obžaloba na krajský súd na vykonanie konania v prvom stupni pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona.

Podľa § 31 ods. 4 Tr. por. námietku zaujatosti je strana povinná vzniesť bez meškania, len čo sa dozvedela o dôvodoch vylúčenia.

Podľa § 32 ods. 6 Tr. por. o námietke, ktorá nebola vznesená bezodkladne podľa § 31 ods. 4 Tr. por. alebo ak je dôvodom námietky len procesný postup súdu v konaní, sa nekoná.

Z uvedených dôvodov súd nekonal o vznesených námietkach obžalovaného M. V. a procesne nepostupoval podľa jeho návrhov.

Po vyriešení procesných námietok mohol súd začať vykonávať dokazovanie na jednotlivých hlavných pojednávaniach a k jednotlivým skutkom uvedeným v obžalobe zistil:

Ku skutku v bode 1/ obžaloby:

Obžalovaní M. V., Q. Z. a F. M. sa zúčastňovali hlavných pojednávaní, avšak v zmysle § 33 ods. 1 Tr. por. využili svoje právo a na hlavných pojednávaniach odmietli vypovedať.

Hlavné pojednávania boli vykonávané aj v neprítomnosti obžalovaného E. V. a P. E., ktorí v zmysle § 202 ods. 4 Tr. por. písomne požiadali, aby sa hlavné pojednávania vykonali v ich neprítomnosti.

Proti obžalovanému W. X. sa konalo ako proti ušlému (v neprítomnosti) a po jeho návrate na územie Slovenskej republiky tiež na jeho žiadosť v neprítomnosti v zmysle § 202 ods. 4 Tr. por.

U obžalovaného Q. Z. súd tiež akceptoval jeho žiadosť, aby sa konalo v jeho neprítomnosti.

Podľa § 207 ods. 2 Tr. por., okrem iného, zápisnica o predchádzajúcej výpovedi obžalovaného sa prečíta len vtedy, keď sa koná v neprítomnosti obžalovaného alebo keď obžalovaný odoprie vypovedať.

Vzhľadom na citované zákonné ustanovenie, súd na hlavnom pojednávaní prečítal výpovede všetkých obžalovaných z prípravného konania.

Základným predpokladom čítania takýchto výpovedí obžalovaných je však dodržanie zákonnosti pri ich výsluchoch.

Obžalovaný M. V. bol v prípravnom konaní vypočutý vyšetrovateľom prvýkrát dňa 19.03.1996, kedy sa k spáchaniu skutku v podstate priznal a na túto výpoveď poukazoval prokurátor aj v obžalobe.

Proti obžalovanému M. V. bolo vyšetrovateľom vznesené obvinenie pre trestný čin krádeže spolupáchatelstvom podľa § 9 ods. 2 k § 247 ods. 1, ods. 3 písm. a/, ods. 4 Tr. zák., za ktorý zákon stanovuje trestnú sadzbu odňatia slobody od 5 do 12 rokov.

Podľa § 36 ods. 3 Tr. por. ak sa vykonáva konanie o trestnom čine, na ktorý zákon ustanovuje trest odňatia slobody, ktorého horná hranica prevyšuje 5 rokov, musí mať obvinený obhajcu už v prípravnom konaní.

Podľa zápisnice o výsluchu obžalovaného dňa 19.03.1996, výsluch obžalovaného M. V. začal vyšetrovateľ o 22.40 hod. a ukončil ho o 01.30 hod. dňa 20.03.1996.

Obžalovaný bol vyšetrovateľom pred výsluchom poučený podľa § 53 Tr. por. o práve zvoliť si obhajcu. Obžalovaný prehlásil, že obhajcu si nevolí a súhlasí s ustanoveným obhajcom F. R., ktorý bol pri výsluchu prítomný, a ktorý rovnako ako obžalovaný na znak súhlasu s obsahom zápisnice túto tiež podpísal.

Vyšetrovateľ vzniesol proti obžalovanému M. V. obvinenie dňa 19.03.1996. V ten istý deň, na žiadosť vyšetrovateľa, bol sudkyňou okresného súdu obžalovanému ustanovený za obhajcu F. R. V žiadosti vyšetrovateľ z 19.03.1996 však sám v poznámke uvádza, že „pri výsluchu obvineného bol prítomný E. X. R., s ktorým obvinený súhlasí.“

Z uvedeného jednoznačne vyplýva, že výsluch dňa 19.03.1996 bol síce vykonaný za prítomnosti advokáta F. R., avšak v čase, keď ešte nemohol byť obžalovanému ustanovený. Dokazuje to predovšetkým citovaná poznámka vyšetrovateľa, ktorý bol pri výsluchu obžalovaného dňa 19.03.1996, a ktorý výpoveď obžalovaného zapísal.

Výsluch obžalovaného M. V. po vznesení obvinenia nebol neodkladný úkon, ktorý by bolo potrebné vykonať bez zákonným spôsobom ustanoveného obhajcu. Už z poučenia obžalovaného pred výsluchom (č. l. 309) je zrejmé, že vyšetrovateľ prizval k výsluchu obžalovaného advokáta F. R., pričom ešte nemohol vedieť, či si obžalovaný obhajcu zvolí, požiada o poskytnutie lehoty alebo bude súhlasiť s ustanovením obhajcu. Navyše vyšetrovateľ zaprotokoloval súhlas obžalovaného s ustanoveným obhajcom, hoci v tom čase, podľa poznámky vyšetrovateľa, ešte obžalovanému obhajca ustanovený nebol.

Z týchto dôvodov považoval súd výpoveď obžalovaného M. V. z 19.03.1996 za dôkaz získaný nezákonným spôsobom, a preto na túto výpoveď ako na dôkaz nemohol prihliadať.

Obžalovaný pred sudkyňou pri rozhodovaní o návrhu prokurátora na vzatie do väzby (20.03.1996) tiež odmietol vypovedať a k jeho výpovedi pred vyšetrovateľom z 19.03.1996 uviedol, že sa k nej nebude vyjadrovať.

V ďalšej výpovedi dňa 22.03.1996 už obžalovaný M. V. vypovedal v prítomnosti riadne ustanoveného obhajcu. Obžalovaný uviedol, že sa pridrižiava v plnej miere výpovede, ktorú vykonal pred vyšetrovateľom dňa 19.03.1996 a k veci nemá nič nové a podstatné, čo by uviedol. V ďalšej časti výpovede popieral, že by po 08.01.1996 dostal od svojho brata E. V. nejaké peniaze. Po nahliadnutí na fotografiu náčrtku, ktorý bol nájdený pri domovej prehliadke u jeho rodičov prehlásil, že náčrtok nepozná, on ho tam nedal.

Poprel tiež, že by sa o celej činnosti v banke, čo sa týka krádeže, zveril bratovi E. V., nič mu o tom nehovoril a ani brat E. mu nič nehovoril.

Vypovedal tiež, že koncom januára alebo začiatkom februára 1996, keď sa vo večerných hodinách vracal domov, asi 15 m od brány domu stálo auto, ktoré prudko naštartovalo, rozsvietili sa na neho svetlá, prudko vyrazilo smerom ku kostolu, kde sa otočilo, vracalo sa dosť rýchlo k nemu. Keď auto prechádzalo okolo ich domu, vodič dvakrát pridal plyn na voľnobeh, zašlo za búdu autobusovej zastávky, kde zostalo stáť. Priamo na auto už nevidel, ale vtedy zazneli tri dávky zo samopalu, dve dlhé a jedna krátka a auto potom dosť vysokou rýchlosťou jazdilo smerom na Nitru.

Na otázku vyšetrovateľa k daktyloskopickým stopám na veciach nájdených pri domovej prehliadke jeho rodičov a ktoré patrili jemu a bratovi E., obžalovaný opakovane uviedol, že sa nevie k tomu vyjadriť, on to v rukách nemal a ani ich tam nedoniesol.

V ďalšej výpovedi z 29.03.1996 prehlásil, že po porade so svojím obhajcom chce svoje výpovede z 19.03.1996 a 22.03.1996 zmeniť a uviesť nové skutočnosti.

Opisoval priebeh služby v banke od 06.01.1996 od 16.30 hod., kedy nastúpil do práce, až do 07.01.1996 asi do 6.20 hod., kedy ho v službe vystriedal kolega W.. Počas služby nemal zvonka žiadne telefonáty, ani nikto za ním zvonka neprišiel.

Pokiaľ sa pred vyšetrovateľom priznal, urobil tak pod vplyvom predchádzajúceho psychického a fyzického nátlaku zo strany policajtov, ktorí ho predtým na kriminálke vypočúvali. Pýtali sa ho, či niekoho nepúšťal do banky, že oni vedia, že tam niekoho púšťal. Keď im odpovedal záporne, bili ho päťami do žalúdka a hrudníka, fackali ho po tvári a hlave. Potom vypovedal tak, ako oni chceli a upozornili ho, že ak nebude rovnako vypovedať aj pred vyšetrovateľom, že zasa dostane bitku.

V tom čase už bol tak psychicky zlomený, že pred vyšetrovateľom, aj za prítomnosti obhajcu vypovedal tak, ako to tí policajti chceli.

Tieto skutočnosti neuvádzal pred vyšetrovateľom dňa 22.03.1996, lebo si neuvedomoval vážnosť svojej predchádzajúcej výpovede a keď sa ho vyšetrovateľ pýtal, či má k svojej výpovedi z 19.03.1996 uviesť niečo nové alebo podstatné, vypovedal, že nemá a že sa tejto výpovede pridrižiava.

V ďalšej výpovedi dňa 03.10.1996 uviedol, že on už k veci vypovedal a žiadnej trestnej činnosti sa nedopustil. Dňa 31.07.1999 využil svoje právo a podľa § 33 ods. 1 Tr. por. vo veci odmietol vypovedať.

Dňa 06.12.1996 obžalovaný vypovedal, že koncom roku 1995, pred Vianocami alebo po nich mal člen bankovej ochrany W. U. zistiť, že signalizácia stredného trezoru (manipulačného) nebola vypnutá, hoci sa v trezore pracovalo a nesignalizovalo to. Prítomní pri tom boli aj F. V. a R. V..

Či túto poruchu niekde nahlásil, sa obžalovaný nezaujímal, lebo mal inú službu. Ak by bola nejaká porucha, tá sa hlási vedúcemu bankovej ochrany Z. a poruchy sa zapisujú aj do knihy služieb, aj do knihy signalizácie.

Po prečítaní výpovedí z prípravného konania na hlavnom pojednávaní obžalovaný prehlásil, že sa k nim nebude vyjadrovať a rovnako sa nevyjadril ani k prečítaným výpovediam spoluobžalovaných.

Obžalovaný E. V. v prípravnom konaní po vznesení obvinenia opakovane odmietal vypovedať. Prvý krát ku skutku v bode 1/ vypovedal dňa 05.12.1996 a 16.12.1996, kedy kategoricky poprel účasť na spáchaní skutku. Nesprostredkoval voľný vstup do banky, neexistovala žiadna dohoda so spoločníkmi a nekontaktoval nikoho na svojho brata, obžalovaného M. V., za účelom vstupu do banky. Nie je a nebol jedným z článkov organizovanej skupiny, necítil sa byť vinným a nemal vedomosť, kto skutok mohol spáchať.

Rovnako odmietol vypovedať aj pred sudkyňou pri rozhodovaní o jeho vzatí do väzby. Vyjadril sa iba k spôsobu jeho predvedenia a informatívne k výsluchu, ktorý vykonal s ním npor. E.. H.. Zápisnicu o tomto výsluchu odmietol podpísať. Nakoniec ju podpísal a uviedol to, čo je v nej uvedené. Bol psychicky a fyzicky vyčerpaný a keď sa im pozdávala jeho verzia, dali mu pokoj.

Po predvedení na políciu mu bolo vyhrázané fyzickou likvidáciou. Počul ako vo vedľajšej miestnosti bijú jeho brata M. aby povedal, kde sú peniaze. Vyhrážali sa mu väzením a bitkou. Bol v strese a šoku, psychicky aj fyzicky vyčerpaný, až sa psychicky zrútil. Nevnímal čo sa okolo neho a s ním robí. Medzi vyhrážkami bol stále spomínaný nejaký X. že mal prevziať 500.000,- Sk. Všetko popieral a tvrdil, že nepodpisoval žiaden záznam. Namietal tiež iný dátum jeho predvedenia a zadržania a nedodržania 24 hodinovej zákonnej lehoty pre podanie návrhu na vzatie do väzby zo strany prokurátora.

Vypovedal aj k okolnostiam nájdenia obrazu na povale domu starých rodičov v H. počas návštevy u jeho tety L. V.. Obraz bol stočený do zvitku, rozmery mal asi 50 x 60 cm. V ten deň mu zavolať obžalovaný P. E. (v tom čase ešte v procesnom postavení svedka), prostredníctvom ktorého obraz predal cez jeho bývalú spolupracovníčku, ktorá má predajňu starožitností v Bratislave p. E., za 400.000,- Sk, pričom p. E. po odrátaní 50.000,- Sk vyplatila 350.000,- Sk, ktoré mu odovzdal P. E.. Po prepočítaní peňazí ho P. E. zároveň požiadal, aby mu tých 350.000,- Sk požičal, že mu ich v priebehu pár mesiacov vráti. Obžalovaný zo sumy odpočítal 50.000,- Sk, ktoré dal za obraz tete L. V. a 300.000,- Sk požičal P. E., ktorý mu ich nevrátil.

Poprel, že dôvodom návštevy predajne starožitností svedkyne E. bola snaha zlegalizovať 400.000,- Sk a že by túto sumu mal vtedy so sebou v štyroch zväzkoch 1.000,- Sk bankoviek.

Vo výpovedi dňa 28.10.1999 obžalovaný E. V. uviedol, že osobu menom X. Z. z Bratislavy pozná, pretože v mesiaci marci 1996 boli spolu v cele v Justičnom paláci v Bratislave. Poprel, že by dal X. Z. list pre obžalovaného P. E., a že by tohto obžalovaný požiadal o odovzdanie sumy 6.200.000,- Sk X. Z., ktorý ich mal dať obhajcovi F.. L. V.. O krádeži vo VÚB sa dozvedel z médií, od orgánov činných v trestnom konaní ako aj počas služby na OO PZ vo Veľkom Záluží.

Po prepustení z väzby sa stretol s obžalovaným P. E. priamo v Krvavých Šenkoch a pýtal sa ho, či nevie o nejakej robote alebo nejakom kšefte. Tiež sa rozprávali, kde bol zavretý, s kým významným sedel a obžalovanému P. E. povedal, že na cele bol s X. Z., ktorý bol známou osobou z kauzy Markíza. Obžalovaný E. mu povedal, že keď X. Z. ide v Markíze, tak by mal mať dost peňazí, aby ho vyhľadal a nech mu pomôže.

Od obžalovaného F. M. nedostal žiadne peniaze a za obžalovaným P. E. nebol za účelom požičania si peňazí, pretože bolo o ňom známe, že trpí ich nedostatkom.

Obžalovaný P. E. bol v prípravnom konaní vypočúvaný vyšetrovateľom dva krát dňa 31.07.1999. Prvý výsluch bol vykonaný v čase od 02.15 hod. do 03.55 hod. s tým, že obžalovaný si obhajcu nezvolil a súdom mu bola ustanovená obhajkyňa F.. B. dňa 31.07.1999. Obhajkyňa sa na výsluchu nezúčastnila, pretože nebola vyšetrovateľom zastihnutá a obžalovaný prehlásil, že bude dobrovoľne vypovedať aj bez jej prítomnosti.

Výsluch obžalovaného nebol neodkladným úkonom, išlo o nutnú obhajobu a výsluch obžalovaného sa začal v čase, keď ešte obhajkyňu nemohol mať ustanovenú, pretože vyšetrovateľ 30.07.1999 iba žiadal o ustanovenie obhajcu a súd mal dňa 31.07.1999 o 01.30 hod. „telefonicky“ ustanoviť za obhajkyňu F.. B (č. l. 1300).

V rozhodnutí sudcu o ustanovení obhajkyne F.. B. z 31.07.1999 sa uvádza, že rozhodol na základe žiadosti vyšetrovateľa zo dňa 31.07.1999 (č. l. 1303). Následne v ten istý deň, teda 31.07.1999 sudca zrušil predchádzajúce opatrenie o ustanovení obhajkyne F.. B. a ustanovil obžalovanému nového obhajcu F.. Z..

Pokiaľ teda vyšetrovateľ vykonal výsluch obžalovaného P. E. dňa 31.07.1999 v neprítomnosti ustanovenej obhajkyne a nešlo o neodkladný úkon, napriek súhlasu obžalovaného s výsluchom bez účasti obhajcu, je takýto výsluch absolútne neúčinným dôkazom a nemožno ho v trestnom konaní použiť.

Ďalšia výpoveď obžalovaného P. E. z 31.07.1999, vykonaná od 15.10 hod. do 20.30 hod. bola v súlade s Trestným poriadkom. Obžalovaný vypovedal dobrovoľne a v prítomnosti ustanoveného obhajcu.

V tejto prečítanej výpovedi na hlavnom pojednávaní, obžalovaný P. E. uviedol, že dňa 30.07.1999 asi o 13.00 hod. mal domov telefonát, v ktorom sa mu volajúci predstavil ako pracovník kriminálnej polície a požiadal ho, aby sa v priebehu dňa dostavil na odbor kriminálnej polície, na 8. posch. OR PZ na Nábřežie mládeže za účelom podania vysvetlenia. Po príchode na políciu mu bolo povedané, že tam už nikto nie je a tak požiadal pracovníka stálej služby, aby ho s niekým spojil, že chce nahlásiť spáchanie závažného trestného činu. Následne vyšiel výt'ahom na 8. posch., kde ho už čakal pracovník kriminálnej polície, od ktorého sa dozvedel, že z kriminálnej polície s ním nikto netelefonoval.

Následne po tomto, nakoľko bol už dlhšiu dobu v zlom psychickom stave, v poslednej dobe mal dost neznámych telefonátov, týkajúcich sa jeho vydierania ako aj ublíženia na zdraví jeho rodine, rozhodol sa tam prítomnému príslušníkovi polície rozprávať o jemu známych skutočnostiach, týkajúcich sa krádeže peňazí vo Všeobecnej úverovej banke, pobočke xxxxx, ktorá sa udiala začiatkom mesiaca január 1996 v piatok, sobotu, nedeľu v prvom týždni v roku 1996. Presný dátum si nepamätal.

K samotnému skutku uviedol, že niekedy na prelome rokov 1994 a 1995 ho navštívil N. W., s ktorým sa poznal z výkonu trestu odňatia slobody. Spýtal sa ho, či by vedel otvoriť trezorové dvere. W. vedel,

že obžalovaný sa zaoberá bezpečnostnými systémami, poplašnými systémami a elektronikou. Obžalovaný od neho požadoval viac informácií a asi po dvoch týždňoch od prvého stretnutia prišiel za ním W. aj s obžalovaným F. M., ktorého predtým nepoznal. Vtedy mu obaja priniesli názov trezoru. Malo ísť o anglický výrobok, názov výrobcu uviesť nevedel. Pri tomto stretnutí sa všetci traja bavili o tomto trezore a obžalovaný im prisľúbil, že keď získa nejaké informácie, ohlási sa obžalovanému M.. Následne asi o tri týždne sa spojil telefonicky s obžalovaným M. a požiadal ho, či by nevedel zaobstarat' fotografiu toho trezoru. Asi o týždeň obžalovaný M. priniesol farebnú fotografiu trezoru. Vtedy obžalovaný ešte ani nevedel, kde je trezor umiestnený. Po obdržaní fotografie začal hľadať kontakty na osoby, ktoré by vedeli trezor otvoriť, avšak bezúspešne.

Asi o tri týždne až jeden mesiac, po obdržaní fotografie, obžalovaný oslovil obžalovaného W. X., ktorému ukázal fotografiu trezoru a opýtal sa ho, či by mu nevedel dať kontakt na niekoho, kto by vedel takéto dvere otvoriť. Na otázky obžalovaného X., čo to je, aký trezor a odkiaľ, mu obžalovaný nevedel odpovedať, lebo v tom čase to nevedel ani on okrem toho, že sú to trezorové dvere.

Cez obžalovaného X. dostal kontakt na dvoch ľuďoch z Čiech, s ktorými sa stretol v Topoľčanoch a dohodli sa, že sa pokúsia trezor otvoriť. Nechali mu telefónne číslo a obžalovaný sa následne stretol s obžalovaným M., ktorému povedal, že má dvoch ľudí, ktorí by sa pokúsili dvere otvoriť. Obžalovaný M. mu povedal, že mu umožní dostať sa k trezoru a asi o 2 - 3 dni mu obžalovaný M. telefonicky oznámil dátum aj hodinu stretnutia a možnosť dostať sa k trezoru. Bolo to niekedy koncom mája 1995. Stretnúť sa mali v noci o 23.00 hod. pred fontánou v Nitre, pred Orbisom. Práve z tohto telefonátu sa obžalovaný prvý krát dozvedel, že pôjdu do budovy Všeobecnej úverovej banky v Nitre, bočným vchodom, že im bude otvorené, nemajú nič hovoriť a budú vpustení dnu. Skontaktoval sa s tými dvomi Čechmi a stretli sa na už uvedenom mieste. Keď prišli k bočnému vchodu banky, otvoril im v tom čase preňho neznámy muž. V čase výsluchu už vedel, že to bol obžalovaný M. V..

Obžalovaný M. V. bol oblečený v čiernej uniforme a vyzval ich, aby šli za ním a zaviedol ich až do miestnosti, kde boli trezorové dvere, ktoré mal aj na fotke. Dvere do miestnosti im otváral obžalovaný M. V., nechal ich všetkých troch osamote a odišiel.

Spomínaní Česi si priniesli rôzne náradia a pokúšali sa otvoriť trezorové dvere, čo sa im nepodarilo a asi po troch hodinách to vzdali. Obžalovaný im do toho nezasahoval. Obžalovaný M. V. ich bol viackrát pozrieť a po neúspešnom pokuse dvere otvoriť, ich všetkých troch vypustil z banky.

Na ďalší deň toto oznámil obžalovanému M. a požiadal ho o zadováženie viac informácií, týkajúcich sa trezorových dverí. Obžalovaný M. mu to prisľúbil a asi o mesiac sa spolu stretli, kedy mu obžalovaný M. povedal, že kľúče od trezorových dverí by mali byť v banke. Požiadal preto obžalovaného M., aby mu znovu umožnil vstup do banky, že by sa pozrel po tých kľúčoch.

V priebehu mesiacov júl až august 1995 o 23.00 hod. ho opäť obžalovaný M. V. pustil bočným vchodom do banky, zaviedol ho do miestnosti kľučiarov a povedal mu, že tam by mali byť tie kľúče. Nechal ho samého v miestnosti a obžalovaný sa systematicky snažil miestnosť prehľadať a nájsť kľúče.

V jednom z písacích stolov, v druhom šuflíku od hora vľavo, našiel zväzok trezorových kľúčov a rôznych bezpečnostných kľúčov.

V druhom písacom stole našiel viacero rôznych kľúčov, z ktorých jeden bol od plechovej skrine, ktorá stála za stolom. Po otvorení tejto plechovej skrine, v odkladači na písomnosti, našiel dva dlhé trezorové kľúče, ktoré boli zastrčené medzi písomnosťami. Tieto dva kľúče išiel odskúšať do hlavných trezorových dverí a zistil, že sú to kľúče od týchto dverí. Asi po dva až dva a pol hodinách priestory opustil, pretože tretí kľúč nenašiel. Počas hľadania kľúčov, asi raz za pol hodiny, ho chodil pozrieť obžalovaný M. V..

Na druhý deň o tomto informoval obžalovaného M. a požiadal ho, aby mu vybavil opätovnú návštevu a informoval ho, že našiel dva kľúče, ktoré pasovali do trezorových dverí.

S odstupom asi 10 - 14 dní ho obžalovaný M. V. znovu pustil v rovnakom čase do banky, zaviedol ho do miestnosti kľučiarov a opätovne začal od začiatku prehľadávať jednotlivé stoly, pričom v jednom písacom stole, v hornej zásuvke vľavo pod papierom našiel tretí kľúč od trezorových dverí. Ostatné dva kľúče sa nachádzali v plechovej skrini, všetky tri kľúče odskúšal a prvý krát otvoril trezorové dvere. Za týmito dverami bola mreža a zistil, že ani jeden z kľúčov, ktoré našiel, nepasuje do zámky na mreži. Všimol si, že uzatvárací mechanizmus týchto mreží je prichytený dvomi maticami o zárubňu. Pri tomto pohľade došiel na to, že k tomu treba vidlicový kľúč a tá mreža sa dá otvoriť.

Cez mrežu videl dovnútra, kde stáli skrine, resp. trezory. Po tomto zistení dvere zavrel a kľúče uložil na pôvodné miesta.

Na druhý deň sa spojil s obžalovaným M. a oznámil mu, že má všetky tri kľúče a že možno peniaze vyniesť z banky. Obžalovaný M. mu sprostredkoval stretnutie s obžalovaným E. V., ktorého dovtedy nepoznal. Na tomto stretnutí sa všetci traja dohodli o priebehu akcie a to, ako sa peniaze vynesú, kde sa zoberú a ako sa rozdelia.

Pri tomto plánovaní priebehu akcie sa dohodli, že do banky pôjde obžalovaný P. E., ale mal požiadavku, že bude potrebovať niekoho, kto by mu pomohol, pretože keď prezeral trezorovú miestnosť zistil, že sú tam rôzne typy zámkov. Obžalovaný E. mal zabezpečiť aj štyri veľké tašky, obžalovaný M. mal vonku dávať pozor a pomôcť tašky odniesť k obžalovanému E. domov na Z. W..

Obžalovaný E. V. tam nemal robiť nič, iba mal dohodnúť s obžalovaným M. V. termín, kedy pôjdu do banky. Termín mal byť dohodnutý až po tom, keď nájde niekoho, s kým do banky pôjde. Pri tomto stretnutí sa vlastne dozvedel, že je to práve obžalovaný E. V., kto zabezpečuje, aby sa dostali do banky.

Dohodli sa tiež, že peniaze sa rozdelia na päť častí, a to pre obžalovaného P. E., obžalovaného M. V., obžalovaného E. V., obžalovaného F. M. a pre toho, koho si obžalovaný E. nájde. Na tomto stretnutí mal obžalovaný E. V. povedať, že by tam malo byť viac peňazí. V čase tohto stretnutia ešte nevedel, že obžalovaný E. V. a ten muž, čo ich púšťal do banky, sú bratia.

V mesiacoch september - október 1995 sa náhodne stretol v Bratislave s obžalovaným Q. Z., s ktorým bol vo výkone trestu odňatia slobody, považoval ho za spoľahlivého človeka a spýtal sa ho, či by s ním nešiel do vecí mimo zákona, do trezoru banky a vybrať peniaze. Obžalovaný Q. Z. mu povedal, že pokiaľ by to stálo za to, že áno. Obžalovaný E. ho na to v hrubých rysoch oboznámil, že vedia sa bez problémov dostať do banky, vie otvoriť trezorové dvere a že možno bude potrebovať pomoc pri otváraní plechových skriní alebo kontajnerov na peniaze.

Obžalovaný Q. Z. s tým súhlasil a obžalovaný E. to oznámil obžalovanému M. a požiadal ho o sprostredkovanie, kedy budú môcť uskutočniť akciu.

Koncom decembra, po vianočných sviatkoch mu obžalovaný M. zavolať, kedy môžu ísť do banky a mala to byť hneď prvá sobota alebo nedeľa, hneď na začiatku roku 1996, kedy boli štyri dni voľna.

Termín oznámil obžalovanému Q. Z., stretli sa v deň pred akciou o 22.30 hod. uňho v Z. W., kam prišiel obžalovaný Z. na bielej Škodovke.

Do Nitry šli na aute obžalovaného E., toto odparkoval na Piaristickej ulici. Prešli ku schodom medzi OD Tesco a Orbisom, kde ich čakal obžalovaný M., ktorý mu dal mobilný telefón, aby mu oznámil, kedy budú vychádzať z banky.

Do banky vošiel s obžalovaným Z. bočným vchodom ako predtým. Otvoril im obžalovaný M. V., ktorý ich zaviedol do miestnosti kľučiarov, kde na spomínaných miestach našiel kľúče od trezorových dverí, ktoré otvoril a prineseným vidlicovým kľúčom odšrauboval dve matice zo šraubov, ktoré držali zárubňu, čím sa vlastne celá tá zárubňa aj s mrežou otvorila a pohybovala sa iba na pántoch. Následne s obžalovaným Q. Z. vošli do trezorovej miestnosti, kde obžalovaný Z. otvoril jednu skriňu, a to buď kľúčom z nájdeného zväzku kľúčov alebo planžetou.

Obžalovaný E. otvoril druhú skriňu vyvrátením FAB zámku prinesenou akumulátorovou vrtačkou, nakoľko od tejto skrine kľúč nenašiel. V týchto dvoch skriniach boli valuty.

Konali rýchlo, mechanicky a po otvorení prvých dvoch skríň otvorili trezor tým spôsobom, že na zväzku našli jazýček, ktorý odist'uje kľučku a tak sa im ho podarilo otvoriť, pretože horný a dolný zámok nebol uzamknutý. V tejto skrini boli uložené balíky bankoviek aj voľne uložené bankovky v nominálnej hodnote 5.000,- Sk a 1.000,- Sk. Prezreli aj kontajnery, ktoré neboli uzavreté. V rýchlosti hádzali peniaze do prinesených štyroch tašiek, najprv balíky s 5.000,- Sk bankovkami, potom s 1.000,- Sk bankovkami, potom valuty z prvých dvoch skríň a zobrali aj nejaké peniaze z kontajnerov. Koľko peňazí zobrali nevedel, ale bolo to veľa peňazí.

Obžalovaný M. V. sa tam chodieval v asi v pol hodinových intervaloch pozerat', pričom sa pýtal, ako sa im darí a koľko toho je. Potom, keď už boli tašky plné, vyšli pred trezorové dvere, čo sa dalo pozatvárali naspäť, snažil sa uzavrieť aj mrežu. Všetko chceli dať do pôvodného stavu, trezor privreli, nakoľko kľučka sa uzamkne automaticky, navrátnú vložku z druhej skrine zobral so sebou preč. Nepamätal sa, či prvú skriňu uzamkli alebo iba privreli rukami. Potom uzavreli veľké trezorové dvere a kľúče odniesli na pôvodné miesto.

Keď prišiel obžalovaný M. V., odviezol ich ku vchodu. Tašky niesol obžalovaný E. a obžalovaný Z.. Keď prišli ku vchodu, zavolať mobilom obžalovanému M.. Prišli k autu, obžalovaný M. otvoril kufor auta zn. Mercedes a tašky hodili do kufra tohto auta. Obžalovaný E. V. tam s nimi nebol.

Obžalovaný E. spolu s obžalovaným Z. odišli autom ako prví a za nimi šiel obžalovaný M.. Keď prišli k domu obžalovaného E., peniaze vybrali a vošli do izby. Na to, za veľmi krátky čas, niekto zaklopal na vchodové dvere domu, obžalovaný šiel otvoriť, stáli tam dvaja muži a jeden z nich mal v ruke zbraň, asi zn. ČZ ráže 9 mm. Rozprávali súčasne a energicky, že im vyfúkli kšeft a že peniaze sú ich. Potom nasledovali medzi nimi slovné dohady a prieky a jeden z tých mužov, blondák, ktorý bol dominantnejší povedal, že za to, že to urobili, im polovičku nechajú. Neskôr, asi tak o rok, podľa fotografie v novinách zistil, že tým dominantnejším mužom, ktorý mal v ruke aj zbraň, mohol byť muž, ktorého prezývali „U.“ a ktorý bol zastrelený pri prestrelke v Bratislave. Druhý muž bol preňho neznámy a videl ho asi dva krát pohybovať sa v meste xxxxx. Peniaze rozdelili na polovicu podľa zväzkov, nepočítali ich a v dvoch taškách tí muži peniaze odniesli.

Po ich odchode preniesli tašky do garáže, kde obžalovaný Z. a obžalovaný M. rozdelili peniaze na päť častí. Zobral si svoj diel, okolo 15.000.000,- Sk, obžalovaný Z. si zobral tiež svoj diel a obžalovaný M. zobral podiel aj pre obžalovaného E. V. a pre pracovníka banky, ktorý ich púšťal dnu.

Obžalovaný E. peniaze zakopal na rôznych miestach v okolí bydliska. Kúpil si nákladné auto Chevrolet za 2.400.000,- Sk, rekonštruoval rodinný dom na M. asi za 2.000.000,- Sk a zvyšok peňazí minul rôznym uváženým a neuváženým spôsobom na dovolenky, cestovanie.

O niekoľko dní po delení peňazí prišiel za ním obžalovaný E. V. a nechal uňho 10.200.000,- Sk pre zabezpečenie rodiny, advokátov a pod., ak by sa s ním niečo stalo.

Peniaze pre obžalovaného E. V. a M. V. bral obžalovaný F. M., a teda nevedel, či im dal všetky peniaze, keď obžalovaný E. V. priniesol iba túto sumu.

Po istom čase, ako zavreli obžalovaných E. V. a M. V., začal dostávať výhražné telefonáty a vyhľadal X. V. z M., ktorý mu povedal, že nemusí mať žiadne obavy, že tak ako to je, je dobré a že sa nič nebude diať. Toto stretnutie prebehlo asi mesiac po tom, ako zavreli bratov V..

Koncom augusta 1996 mu zavolať X. V., stretli sa v Bratislave a tu obžalovanému navrhol, že ak by bolo treba, vedel by za 4.000.000,- Sk dostať bratov V. z väzby. Obžalovaný s tým súhlasil a z peňazí, ktoré si uňho nechal obžalovaný E. V., dal X. V. 4.000.000,- Sk, v 5.000,- Sk bankovkách.

Potom koncom septembra 1996 prišiel za ním neznámy muž z Bratislavy a dal mu rukou písaný papier od E. V., na ktorom ho E. V. žiadal, aby tomuto mužovi odovzdal všetky peniaze, ktoré uňho nechal. Údaje v liste boli obsahom také vierohodné, že vedel, že to písal E. a peniaze tomuto mužovi odovzdal. V tom liste, motáku, boli spomenuté príbehy, keď boli spolu s E., o ktorých nikto iný nemohol vedieť a podľa toho usúdil, že list je vierohodný. Toho neznámeho človeka poznal z televízie. Asi po týždni moták zahodil, keď nikto nič nereklamoval a považoval to za vybavené.

Po prepustení bratov V. z väzby ani jeden z nich neprišiel pýtať tie peniaze. Asi pred mesiacom (výsluch bol vykonávaný 31.07.1999) prišiel za ním obžalovaný E. V. a žiadal ho o finančnú pomoc. Na ďalší víkend prišiel za ním obžalovaný M. V., ktorý ho tiež žiadal o finančnú pomoc. Nevyhoveli im, chcel sa s nimi obidvomi stretnúť z dôvodu objasnenia celej situácie, že načo chodia za ním, prečo chcú od neho peniaze, ale k tomuto stretnutiu nedošlo.

Na otázku vyšetrovateľa, z akého dôvodu uviedol tieto skutočnosti, obžalovaný odpovedal, že má strach o svoju rodinu, nakoľko v poslednom čase mal výhražné telefonáty, avšak po prepustení bratov V. ich bolo viac.

S obžalovaným M. sa od tejto doby stretol asi 2 - 3 krát, s obžalovaným Q. Z. sa viac nestretol.

Na predložených fotografiách z fotoalbumu z 20 fotografií spoznal obžalovaného M. V., obžalovaného E. V., p. D., s ktorým do kontaktu v tejto súvislosti neprišiel, X. V., obžalovaného W. X. a obžalovaného F. M..

K zápisnici obžalovaný E. priložil aj náčrty priestorov v banke, bočného vchodu, vestibulu, trezorových dverí, miestnosti kľučiarov, trezorovej miestnosti ako aj miesta, kde odstavil auto.

Dňa 14.09.1999 obžalovaný E., už v prítomnosti nového, zvoleného obhajcu, zmenil predchádzajúcu výpoveď. Odmietol vypovedať aj na otázku vyšetrovateľa k fingovanému predaju obrazu, ktorý mal uskutočniť s obžalovaným E. V..

Poprel, že by z odcudzených peňazí z VÚB, a.s., pobočky v Nitre dostal nejaké peniaze. Po porade s obhajcom sa rozhodol povedať pravdu.

Uviedol, že asi dva týždne predtým, ako dobrovoľne došiel na políciu oznámiť, že ho vydierajú (31.07.1999), prišli za ním dvaja neznámi muži s tým, že nemá na výber, že musí ísť na políciu, kde musí urobiť priznanie podľa toho, čo mu oni povedia. Dali mu k dispozícii nákresy a text, ktorý má vypovedať. Text bol napísaný strojom, tento si prečítal a potom text tí muži odniesli so sebou. Po opakovanej návšteve ho tí muži vyskúšali z textu, resp. mu ho dali znovu prečítať, keď text neovládal. Posledná návšteva bola v stredu s tým, že v piatok má ísť na políciu, čo aj učinil. Títo muži boli za ním asi štyri krát v priebehu dvoch týždňov pred tým, ako šiel na políciu. Vyhrážali sa mu, že buď spraví to, čo chcú alebo ho zabijú, resp. by sa mohlo niečo stať jeho rodine.

Poprel tiež tú časť predchádzajúcej výpovede z 31.07.1999, kde vypovedal vo vzťahu k obžalovanému W. X..

V ďalšej výpovedi dňa 28.10.1999 obžalovaný E. sa vyjadroval k tomu, že vlastní motorové vozidlá Ford Explorer zelenej farby, Toyota Hilux, Ford Explorer červenej farby a Volkswagen Polo Clasic.

Vo svojej výpovedi pred sudcom okresného súdu pri rozhodovaní o návrhu prokurátora na vzatie obžalovaného do väzby obžalovaný uviedol, že na políciu sa dňa 30.07.1999 dostavil dobrovoľne v súvislosti s anonymnými vyhrážkami a vydieraním a na polícii začal spontánne vypovedať a následne vypovedal aj pred vyšetrovateľom.

Obžalovaný Q. Z. v prípravnom konaní pri svojom prvom výsluchu odmietol vypovedať. Pri ďalšom výsluchu iba uviedol, že čin, ktorý mu je kladený za vinu nespáchal a nemá s vecou nič spoločné. Až dňa 11.11.1999 k veci uviedol, že dňa 06.01.1996 od 14.00 hod., bolo to v sobotu, odišiel spolu s manželkou a synom do Bratislavy k svojim známym E. a X. V., ktorí k sebe neskôr pozvali aj N. Q. a A. V.. Všetci sa spolu zabávali a v zábave pokračovali u N. Q. až do polnoci a s manželkou a synom zostali spať u N. Q.. Na druhý deň 07.01.1996 sa zobudili asi o 11.00 hod., naobedovali sa a do večerných hodín oslavovali, lebo obžalovaný mal 09.01. narodeniny. Na druhý deň, 08.01.1996 asi okolo obeda odišli s manželkou a synom domov.

V zápisnici o výsluchu pred sudcom okresného súdu pri rozhodovaní o väzbe obžalovaný odmietol vypovedať a nevyjadril sa ani k návrhu prokurátora na jeho vzatie do väzby.

Obžalovaný F. M. v prípravnom konaní najprv odmietol vypovedať. Pri ďalšom výsluchu uviedol, že nesúhlasí s tým, že je stíhaný, nakoľko s tým, čo je uvedené v uznesení vyšetrovateľa nemá nič spoločné. Z osôb, ktoré sú uvedené v uznesení pozná obžalovaných P. E., E. V. a W. X..

S obžalovaným E. V. sa stretol ešte počas základnej vojenskej služby a potom až na policajnej škole v Pezinku. V polícii slúžil v Bratislave 7 rokov. S obžalovaným E. V. sa potom nestretával, lebo on odišiel slúžiť inde.

S obžalovaným P. E. sa zoznámil v roku 1994 na pešej zóne v Nitre v jednom biliardovom klube. Žiadne bližšie kontakty s ním neudržiaval.

S obžalovaným W. X. sa zoznámil v Topoľčanoch, kde sa aj stretávali, lebo v Topoľčanoch mal firmu spolu so spoločníkom U. W..

Čo sa týka doby spáchania skutku, v čase od 18.00 hod. dňa 06.01.1996 do 05.30 hod. dňa 07.01.1996 sa nezdržoval v Nitre, pretože od 02.01. do 08.01.1996 bol spolu s U. W. na lyžovačke v Čechách, v Koprivnici. Bol tam s nimi aj jeden pán menom X. z N. N.. Z Koprivnice odchádzali 08.01.1996 v ranných hodinách. V noci zo 07.01.1996 v byte prespal aj majiteľ bytu pán A..

Ďalej uviedol, že nevie prečo bol vzatý do väzby a prečo je spomenutý ako jeden zo spolupáchateľov krádeže peňazí vo VÚB, a.s., pobočke v Nitre.

Pri výsluchu sudcom okresného súdu pred rozhodnutím o väzbe obžalovaný odmietol vypovedať a bez konzultácie s obhajcom sa odmietol vyjadriť aj k návrhu prokurátora na jeho vzatie do väzby.

Obžalovaný W. X. v prípravnom konaní vo svojej výpovedi uviedol, že zo spáchania skutku uvedenom v uznesení o jeho trestnom stíhaní sa necíti byť vinným. Skutok nespáchal, je vymyslený a viac nemá čo k celej veci dodať.

Na hlavných pojednávaniach boli vypočutí svedkovia, ktorí vypovedali v prípravnom konaní, avšak vzhľadom na odstup času si väčšina z nich nepamätala podstatný obsah svojich výpovedí, a preto súd v zmysle § 211 ods. 2 písm. b/ Tr. por. ich výpovede z prípravného konania na hlavných pojednávaniach prečítal.

K veci boli vypočutí predovšetkým pracovníci banky, ktorí zistili odcudzenie peňazí, kľučiari, členovia bankovej ochrany a zodpovední pracovníci banky.

V čase spáchania skutku boli kľučiarimi banky svedkovia V. V. a Q. Y..

Svedok Q. Y. uviedol, že jeho pracovisko ako kľučiar bolo vo všetkých trezorových miestnostiach. Druhým kľučiarom bol V. V., s ktorým mali rovnakú náplň práce. Kľúče od trezorových dverí mali rozdelené podľa rozvrhu uzáveru a to tak, že on mal kľúč od pravého horného zámku a V. V. od ľavého horného a dolného zámku. On mal tiež len pravý horný kľúč od manipulačného, odľahčovacieho a valutového trezoru a V. V. mal kľúče ľavé horné a dolné od všetkých trezorov. Podľa rozvrhu uzáveru boli určení aj náhradní kľučiar, ktorí však mali kľúče iba vtedy, ak niektorý z nich dvoch nebol prítomný v práci.

Svedok bol poučený svojim nadriadeným p. Q., aby kľúče od trezoru a mreží nosil domov, avšak asi od júna 1995 ich nechával v predtrezore odľahčovacieho trezoru, čo slúžilo aj ako kancelária kľučiarov. Kľúč si zamykal do vrchného šuflíka ľavej strany stola a kľúč od stolíka si dával do pánskej šatne, ktorá slúžila aj ako prednočný trezor. Kde odkladal kľúče V. V. nevedel a či V. vedel, kde necháva kľúče on, nevedel povedať.

Dňa 08. 01. 1996, keď prišli so V. V. ráno do práce, išli otvárať prvé pancierové dvere manipulačného trezoru. Po zasunutí zverených kľúčov a ich otočení sa pokúšali otočiť hlavnú uzáveru trezora, čo sa im nedarilo. Opakovali to po vytiahnutí kľúčov a opätovnom pokuse otvoriť zámky a pootočením kľúčov, tak v niektorom zámku cuklo, resp. to skočilo a až potom sa dal hlavný uzáver dverí otvoriť. Potom otvorili hlavné trezorové dvere, za nimi trezorové mreže a vošli dnu. Vo vnútri si všimol, že dvere na dvoch skrinách, kde boli valuty, boli pootvorené a z dverí chýbali vrchné aj spodné zámky. Po nahliadnutí do skriň zistili, že z nich chýbajú valuty. Potom otvorili skriňu, v ktorej boli uložené slovenské koruny. Táto skriňa bola riadne uzamknutá, avšak spodný zámok bol už dlhšiu dobu pokazený. Vtedy nevedeli, či aj z tejto skrine chýbajú peniaze, avšak V. V. zistil, že chýbajú zväzky bankoviek v nominálnej hodnote po 5.000,- Sk a 1.000,- Sk.

V ďalšej časti výpovede uviedol, že v čase krádeže mal v stolíku v kancelárii kľučiarov (predtrezore) uložené trezorové kľúče, ako aj celý zväzok jednotlivých kľúčov od mreží a všetkých trezorových skriň. Kľúče tam uložil po skončení pracovnej doby dňa 05.01.1996 asi o 15.30 hod. a dňa 08.01.1996 ich našiel na tom istom mieste. Zámok stolíka nebol porušený.

Miestnosť, v ktorej uložil kľúče bola po pracovnej dobe chránená signalizačným elektrickým zariadením, ktoré však mohol člen bankovej ochrany vypnúť. Toto miesto považoval za bezpečné miesto úschovy kľúčov.

Bankovky boli vo zväzkoch po 100 ks a boli previazané páskou na bankovky.

Aj svedok V. V. na hlavnom pojednávaní potvrdil, že ako kľučiar mal na starosti hotovosť a časť kľúčov od trezoru. Niektoré kľúče mohol nechať v uzamknutej skrini v predtrezorovni, kde boli mrežované dvere a signalizácia a časť kľúčov mal nosiť domov. Z kľúčov, ktoré mal nosiť domov niektoré nechal v trezorovni.

Keď v pondelok prišli do práce, ťažko sa otvárali trezorové dvere, boli zaseknuté. Kľúče od trezoru, ktoré nechal v trezorovni, boli na pôvodnom mieste. Vizualne si na trezore nevšimol nič. Mrežové dvere boli otvorené a na plechových skrinách chýbali všetky vložky zámkov. Nevedel uviesť, akým spôsobom boli tieto zámky odstránené.

Svedok C. Q. bol nadriadený oboch kľučiarov. Uviedol, že na jeho pokyn boli kľučiar povinní nosiť kľúče domov. V. V. mal pridelené dva kľúče od hlavných trezorových dverí a jeden kľúč od trezorovej mreže. Druhý kľučiar Q. Y. mal pridelený jeden kľúč od zámku hlavných trezorových dverí a jeden kľúč od trezorovej mreže. V jednom prípade zistil, že Q. Y. nechal svoj kľúč od trezora v zásuvke pracovnej skrinky vo svojej kancelárii.

Kľúče od predtrezorov - mreží aj drevených dverí mali kľučiar a banková ochrana.

Vnútoraná banková ochrana bola okrem fyzickej ochrany členmi bankovej ochrany zriadená aj elektrickou signalizáciou ovládanou z panelov v služobnej miestnosti bankovej ochrany. Táto elektrická ochrana mala päť okruhov a každý sa dal samostatne vypnúť.

Svedok tiež uviedol, že vnútorné pokyny VÚB č. 11/94 neriešili komplexne úschovu kľúčov po pracovnej dobe, a preto dal kľučiariom pokyn, aby kľúče nosili domov, nakoľko ich úschovu na pracovisku nepovažoval za bezpečnú. Kľučiari V. mal nosiť domov 14 kľúčov a kľučiari Y. 12 kľúčov.

V čase spáchania skutku bol v banke vedúcim bankovej ochrany svedok R. Z.. Vo svojej svedeckej výpovedi opísal spôsob výmeny služieb členov bankovej ochrany, zabezpečenie banky signalizáciou ako aj možnosti manipulácie členov bankovej ochrany s kľúčmi a elektrickou zabezpečovacou signalizáciou.

Členovia bankovej ochrany mali počas služby k dispozícii všetky kľúče, okrem kľúčov od trezorových miestností. Kľučiari mali svoju miestnosť v predtrezore a nemal vedomosť o tom, že by v tejto miestnosti nechávali kľúče.

Člen bankovej ochrany sa v nočnej službe mohol dostať až po trezor, pretože všetky kľúče mali k dispozícii a signalizáciu mohol účelovo vypnúť bez toho, aby to bolo signalizované na polícii. Toto bola vtedajšia nedokonalosť elektrického zabezpečovacieho systému.

Pokiaľ kľučiari nechávali kľúče v predtrezore v stolíkoch, mohla sa banková ochrana k nim bez problémov dostať, pretože kľúče od predtrezora mala, okruh signalizácie mohli vypnúť z pultu. Podmienkou však bolo, že by museli vedieť, že tam kľučiari tie kľúče nechávajú.

Člen bankovej ochrany po vypnutí signalizácie mohol pustiť do objektu cudziu alebo domácu osobu bez toho, aby to bolo zaznamenané na polícii.

Svedkovia Q. W., N. D., F. V., X. Z., R. V., Q. X., X. U., W. U. a Q. M. pracovali v banke ako členovia bankovej ochrany.

Z ich výpovedí bolo zistené, že nemali vedomosť o tom, že by kľučiari nechávali kľúče, ktoré mali nosiť domov, vo svojej miestnosti - predtrezore. Ako členovia bankovej ochrany mali počas nočných služieb k dispozícii všetky kľúče, okrem kľúčov od dverí hlavného trezora. Elektrický zabezpečovací systém (ďalej len EZS) nebol vybavený takým zariadením, ktoré by registrovalo jeho vypnutie členom bankovej ochrany.

EZS bol cez víkend zapnutý od soboty po ukončení pracovnej doby až do pondelku rána. Po preberaní služby v pracovné dni sa EZS zapínal v čase medzi 19.30 a 20.00 hod.

Svedok F. V. nastúpil dňa 05.01.1996 od 18.00 hod. do nočnej služby a službu preberal od obžalovaného M. V.. Slúžil do 06.00 hod. rána dňa 06.01.1996. Nočnú službu zo soboty na nedeľu, teda zo 06.01.1996 na 07.01.1996 mal obžalovaný M. V..

Svedok Q. W. preberal dňa 07.01.1996 (v nedeľu) ráno o 06.00 hod. službu od obžalovaného M. V., ktorý mal nočnú službu. Preberanie služby prešlo bez problémov, obžalovaný M. V. nenahlásil žiadnu poruchu EZS a na správaní sa obžalovaného M. V. si nevšimol nič zvláštne, správal sa úplne normálne. Po tomto svedkovi nastupoval nočnú službu zo 07.01. na 08.01.1996 R. V..

Svedkovia R. V., W. U. a F. V. jednoznačne popreli tvrdenie obžalovaného M. V., že by niekedy koncom roku 1995 v prítomnosti obžalovaného M. V., F. V. a R. V. mal W. U. zistiť a povedať, že signalizácia stredného (manipulačného) trezoru je zapnutá a nesignalizuje to, pričom sa v trezore pracovalo.

Vtedajší riaditeľ banky E.. X. W. uviedol, že dňa 08.01.1996 mu prišiel p. Q. do kancelárie oznámiť, že v trezore bola vykonaná krádež. Spolu išli do trezoru, lebo sa mu to zdalo neuveriteľné. V trezore nebol nikto, trezor bol otvorený a stáli tam kľučiar Y. a V. a pracovníci počítačnej. Keď vošli s Q. do trezoru videl, že dve trezorové skrine boli otvorené a prázdne. Následne vykonal opatrenie na zamedzenie vstupu do trezoru a vec oznámil polícii a nadriadeným na ústredie Všeobecnej úverovej banky. Bola zriadená inventarizačná komisia, ktorá zistila, že boli odcudzené valuty v hodnote 41.243.160 Sk, šeky v hodnote 547.023,- Sk, z trezora peniaze v sume 129.500.000,- Sk, z pokladnice počítačnej 1.600.000,- Sk a odvod SAD v sume 610.200,- Sk, teda spolu 173.500.383,50 Sk.

Výška škody bola upresnená na základe výsledkov mimoriadnej inventarizácie z 08.01.1966 tak, že bolo odcudzených 131.280.000,- Sk, odvod SAD v zapečatených obaloch v sume 610.200,-Sk, šeky v hodnote 27.000,- Sk a valuty, všetko v hodnote 173.161.083,45 Sk.

Ďalší pracovníci banky ako svedkovia vypovedali ku skutočnostiam, ktoré sa dozvedeli po nástupe do práce dňa 08.01.1996, ktoré sa týkali zistenia krádeže peňazí z trezora banky.

K funkčnosti elektrického zabezpečovacieho systému v banke vypovedal svedok F. Z., pracovník firmy, ktorá zabezpečovala údržbu, servis, kontroly a revízie EZS vo Všeobecnej úverovej banke, pobočka v Nitre.

EZS v banke bol funkčný. Posledná kontrola pred krádežou bola vykonaná dňa 23.10.1995, potom v deň zistenia krádeže 08.01.1996 a dňa 10.01.1996 bola vykonaná revízia EZS. Pri týchto úkonoch zistil, že EZS je schopné bezpečnej a spoľahlivej prevádzky a nebola zistená žiadna funkčná závada.

Súčasťou trestného spisu sú aj listiny o uvedených kontrolách a správa o revízii EZS (č. l. 110 -112).

Do objektu banky nemožno vniknúť bez toho, aby sa nespustila signalizácia alebo bez toho, aby ju vypol člen bankovej ochrany. Jednotlivé obvody signalizácie bolo možné vypnúť iba z miestnosti bankovej ochrany.

V prípravnom konaní boli vo veci pribratí znalci, ktorí sa mali vyjadriť k tomu, či na odomknutie zámkov trezorových dverí bol použitý pravý kľúč, duplikát pravého kľúča alebo pakľúč, či zámky nesú stopy svedčiace na manipuláciu s nejakým predmetom v uzamykacom mechanizme zámku a aký možný spôsob (okrem pravého kľúča) prichádzal do úvahy na prekonanie zámkov uvedených trezorových dverí a aké podmienky musia byť splnené, aby bolo možné vyhotoviť duplikát pravého kľúča, prípadne nástroj spôsobilý odomknúť zamykací mechanizmus trezorového zámku.

Prvým pribratým znalcom bol F. Y., znalec zapísaný v zozname znalcov Krajského súdu v Ostrave, a teda znalec z Českej republiky. Tento znalecký posudok nebolo možné procesne použiť, čo bol aj jeden z dôvodov vrátenia veci súdom prokurátorovi na došetrenie.

Druhým znalcom už bol znalec zo Slovenskej republiky, zapísaný v zozname znalcov Krajského súdu v Bratislave, E.. E. D.. Ani tento znalecký posudok nemohol súd použiť ako dôkaz na hlavnom pojednávaní, pretože obžalovaný M. V. nesúhlasil s jeho čítaním a E.. D. v čase konaní hlavných pojednávaní už znalcom nie je. Písomne súdu oznámil, že znalcom nie je od roku 2009, znalecký posudok bol skartovaný po uplynutí doby jeho archivácie a vo veci nemôže byť činný ako znalec. Napriek snahe súdu kategoricky odmietol, aby bol do konania pribratý za znalca na podanie svojho znaleckého posudku s tým, že nemá záujem o spoluprácu v prejednávanej veci.

Znalec E.. D. bol do konania pribratý uznesením vyšetrovateľa dňa 11.05.1998, teda v čase, keď bolo potrebné zisťovať skutočnosti uložené znalcom a keď vyšetrovateľovi nebola známa výpoveď obžalovaného P. E., ktorý priznal, že zámky trezora boli otvorené pravými kľúčmi. Za daného stavu súd nevidel potrebu a ani účelnosť prípadného pribratia nového znalca na zodpovedanie už známych odpovedí a po viac ako 17-tich rokoch od spáchania skutku.

Súd mal však k dispozícii odborné vyjadrenie Kriminalistického a expertízneho ústavu PZ v Bratislave (ďalej len KEÚ), z ktorého je zrejmé, že na nábytkovej zámke s cylindrickou vložku YETI na kancelárskom stole kľučiar Q. Y. neboli zistené stopy násilného pôsobenia nástrojov na jeho povrchu, avšak mikroskopickým skúmaním vnútorných častí funkčného mechanizmu zámky boli zistené stopy charakteristické pre použitie planžety ako bezkľúčového spôsobu odomykania cylindrických vložiek.

Na nábytkovej zámke stola používaného kľučiarom V. V. boli na čele zámky a boku zámky zistené ojedinelé ryhy, ktoré mohli vzniknúť pri páčení uzamknutej zásuvky stola.

Na predložených troch zámkoch z hlavných trezorových dverí boli mikroskopickým skúmaním vnútorných častí zistené ojedinelé stopy v tvare jemných rýh, ktoré nepochádzajú od kľúčov a nasvedčujú manipulácii cudzím predmetom (napr. drôtom), avšak stopy po zásahu cudzím predmetom neboli zistené a nie je preto pravdepodobné, že by pri takejto manipulácii došlo k odomknutiu týchto zámkov. Predložený - pichací trezorový zámok z trezorovej skrine v manipulačnom komorovom trezore bol funkčný bez stôp násilného narušenia pôsobením nástrojov na jeho povrchu a ani mikroskopickým skúmaním vnútorných častí funkčného mechanizmu neboli zistené žiadne stopy, ktoré by nasvedčovali manipulácii cudzím predmetom v priestore otvoru pre kľúč.

Skúmaním ďalších predložených zámkových vložiek neboli zistené stopy s ich manipuláciou, významné pre rozhodnutie súdu.

Z pripojenej fotodokumentácie vnútorných priestorov banky, miestnosti kľučiarov, trezorových dverí, trezorových mreží a jednotlivých skriň je zrejmé, ktoré skrine boli otvorené páchatelmi a z ktorých chýbajú zámkové vložky, odstránením ktorých sa násilným spôsobom páchatelia dostali k odcudzeným peniazom. Súčasťou spisu sú aj protokoly o ohliadke miesta činu a príslušné nákresy jednotlivých dverí a mreží, cez ktoré obžalovaný M. V. viedol spolupáchatel'ov až do miestnosti kľučiarov k hlavným trezorovým dverám.

Pri domovej prehliadke u obžalovaného E. V. boli nájdené tri balíky 1.000,- Sk bankoviek. V dvoch balíkoch bolo po 100 ks 1.000,- Sk bankoviek a v jednom balíku 150 ks bankoviek po 1.000,- Sk. Tieto peniaze boli zabalené v novinách denníka Nový čas z 08.02.1996, čo bolo potvrdené aj redakciou týchto novín. Obžalovaný E. V. pritom tvrdil, že o týchto peniazoch manželka nevedela, 200.0, - Sk mu dala svokra niekedy v roku 1995. Malo to byť prekvapenie pre manželku.

Pri domovej prehliadke vykonanej v dome rodičov obžalovaných E. V. a M. V. boli okrem iného nájdené v perináku medzi lôžkovinami jedna obálka A4 s nákresom a v skrini v spálni v polystyrénovej krabici dva kusy potrhaných a čiastočne páskou prelepených obálok.

Znaleckým skúmaním daktyloskopických stôp KEÚ boli na obálke s nákresom zaistené daktyloskopické stopy - odtlačok palca ľavej ruky obžalovaného E. V. a odtlačok ukazovákov ľavej a pravej ruky obžalovaného M. V..

Na okolnosti nakladania s peniazmi obžalovaného E. V. po spáchaní skutku boli vypočutí svedkovia O. E. a O. X..

Svedkyňa O. E. v prípravnom konaní aj na hlavnom pojednávaní opakovane uvádzala okolnosti, za ktorých ju obžalovaný E. zoznámil s obžalovaným E. V.. S obžalovaným E. sa poznala dávnejšie z pôsobenia v obchode so starožitnosťami v š.p. Klenoty Bratislava. Začiatkom februára 1996 ju obžalovaný E. požiadal, že potrebuje nejakému priateľovi pomôcť niečo predať. Dohodli si stretnutie na 09.02., kedy obžalovaný E. prišiel aj s tou osobou. Obžalovaný E. vtedy povedal, že ten pán má 400.0, - Sk a potrebuje ich zlegalizovať pred manželkou. Chcel od nej doklad o tom, že predal babkin obraz v starožitnostiach za 350.000,- Sk. V skutočnosti však nemal so sebou žiaden obraz, ale iba znalecký posudok. Ten muž povedal, že ten znalecký posudok je na skutočne ohodnotený obraz. Ona obraz riadne zapísala. Malo ísť o obraz olej - plátno sig. H. Haidyn rozmery 60 x 70 cm ako odpočívajúci kosci, bez rámu. Zaevidovala aj číslo občianskeho preukazu na meno E. V.. Tomuto

vystavila výdavkový doklad na sumu 350.000,- Sk a za sprostredkovanie obchodu dostala 50.000,- Sk. Spomínaný V. mal so sebou 4 ks zväzkov bankoviek v 1.000,- Sk bankovkách. Z jedného zväzku jej odpočítal 50.000,- Sk. Predpokladala, že peniaze pochádzali z nejakého peňažného ústavu, pretože boli poukladané a prelepené. V. vybral peniaze z bieleho papierového sáčku. Svedkyňa tieto skutočnosti potvrdila aj pri konfrontácii s obžalovaným E. V.. Do spisu doložila aj výdavkový pokladničný doklad z 09.02.1996 o vyplatení sumy 350.000,- Sk E. V. za obraz a fotokópie z knihy evidencie predaja, z ktorých je zrejmé, že zapísala obraz olej - plátno sig. H. Haidyn 60 x 70 cm odpočívajúci kosci, v sume 400.000,- Sk, vyplatených 350.000,- Sk pre E. V., s číslom občianskeho preukazu a adresou.

K vyššie uvedenému obrazu bola v prípravnom konaní vypočutá ako svedkyňa L. V., teta obžalovaných E. V. a M. V.. Na hlavnom pojednávaní odmietla vypovedať, a preto súd prečítal jej výpoveď z prípravného konania.

Uviedla, že niekedy v januári 1996 prišiel k nej do A. H. jej synovec E. V. a navrhol, aby s ním šla na povahu ich domu, či sa tam nenachádzajú nejaké zaujímavé predmety. Na povale po chvíli obžalovaný E. V. našiel nejaký obraz, zrolovaný plátnom navonok. Roztiahol ho a videla, že obraz má rozmery asi 60 x 50 cm s námetom nejaký žltý lán obilia v pozadí a nejaké postavy. Obžalovaný E. V. jej povedal, že obraz dá ohodnotiť a potom sa uvidí.

Koncom februára alebo začiatkom marca 1996, v nedeľu, prišiel za ňou obžalovaný E. V., povedal, že obraz sa mu podarilo predať a dal jej 50.000,- Sk v 1.000,- Sk bankovkách, ktoré mal zabalené v novinách. Dohodli sa, že táto transakcia zostane iba medzi nimi, lebo ona má ešte dvoch súrodencov, ktorí by chceli zrejme svoj podiel, lebo obraz bol nájdený na povale ich otca.

Pokiaľ bol k tomuto vypočúvaný aj obžalovaný P. E. ešte v procesnom postavení svedka, túto svedeckú výpoveď nemohol súd použiť ako dôkaz, pretože tá istá osoba v spoločnej trestnej veci nemôže byť aj v procesnom postavení svedka aj obžalovaného.

Svedkyňa O. X. vypovedala, že pracovala ako vedúca pošty v Bábce a niekedy medzi 10. až 20.01.1996 prišiel na poštu obžalovaný E. V., ktorého poznala ako policajta. Informoval sa, koľko má lósov lotérie NIKÉ. Vtedy mala už časť týchto lósov rozpredaných, ale obžalovaný chcel kúpiť celú kompletnú sériu. Povedala mu, že keď ju dostane, tak asi za dva dni môže prísť. Obžalovaný prišiel a kúpil celú kompletnú sériu lósov, čo bolo 500 ks. Zaplatil za ne dvomi 5.000,- Sk bankovkami, ktoré boli nové, nepokrčené. Asi po týždni sa vrátil a priniesol niekoľko lósov, na ktoré vyhral aj po 20,-, 40,- a 100,- Sk. Celkovo mu vyplatila 1.740,- Sk. Informoval sa aj o služby novovzniknutej Poštovej banky a aké poskytuje cenné papiere. O vkladové certifikáty nemal záujem, lebo to považoval za stratu času, keď sa na nich peniaze držia celý rok a že peniaze musia obiehať. Na jej pošte si obžalovaný nezaložil žiaden vkladový účet, ani vkladnú knižku.

Svedok Q. Q. pracoval ako policajt spolu s obžalovaným E. V. na OO PZ vo Veľkom Záluží. Vlastnil osobné motorové vozidlo zn. Škoda 105 tehlovočervenej farby. Niekedy 26. alebo 27.01.1996 vo večerných hodinách ho doma navštívil obžalovaný E. V., ktorý mu povedal: „Q., keby sa Ťa na kriminálke pýtali povedz, že som mal od Teba požičané auto 07.01.1996, ktorým som odvážal brata M., ktorý to povie takto aj na kriminálke“. Keď sa ho opýtal, prečo má takto vypovedať, obžalovaný mu povedal, že mal také isté auto farby aj továrenskej značky požičané od nejakého kamaráta, ale jeho meno neuviedol a že nechce tohto jeho kamaráta spomínať na kriminálke, lebo mu nechce robiť problémy. Počas ich rozhovoru sa obžalovaného spýtal, či jeho brat M. má prsty v krádeži vo VÚB, na čo mu obžalovaný povedal, že v tom prsty nemá a že je podozrivý ako každý iný zamestnanec banky. Svedok zároveň potvrdil, že 07.01.1996 obžalovanému E. Slobodovi spomínané auto nepožičal.

Svedok N. W. na hlavnom pojednávaní uviedol, že vo veci VÚB bol vypočúvaný niekedy v roku 1998 alebo 1999, avšak podrobnosti si nepamätá.

Po prečítaní jeho svedeckej výpovede z prípravného konania uviedol, že pred vyšetrovateľom vypovedal dobrovoľne a tak, ako mu to bolo prečítané na hlavnom pojednávaní.

V prípravnom konaní svedok uviedol, že s obžalovaným P. E. sa pozná z výkonu trestu odňatia slobody, ktorý vykonávali v Justičnom paláci v Bratislave v roku 1991 až 1994 a boli kamaráti. A s obžalovaným F. M. sa pozná už zo základnej školy a spolu boli aj na Pohotovostnom útvare v Pezinku.

S obžalovaným P. E. sa po výkone trestu stretávali a niekedy v roku 1995 ho obžalovaný P. E. požiadal, či by mu nevedel zohnať fotografiu trezoru z VÚB. Nepovedal mu, že v Nitre, avšak ho to len tak napadlo, že to môže byť v Nitre. Povedal mu, že to nevie zohnať a potom sa sporadicky stretávali v meste xxxxx. Nevedel si spomenúť, či spomínal obžalovanému F. M., že by potreboval zohnať fotografiu trezora z VÚB v Nitre pre obžalovaného P. E.. Pripustil náhodné zoznámenie obžalovaného P. E. s obžalovaným F. M. v roku 1995 a podľa neho sa títo dvaja obžalovaní pred uvedeným stretnutím v roku 1995 nepoznali. Z výkonu trestu odňatia slobody sa vrátil 20.10.1994.

Pri konfrontácii medzi obžalovaným P. E. a svedkom N. W. dňa 11.11.1999 obaja zotrvali na svojich rozporných tvrdeniach ohľadne toho, kto z nich ktorého požiadal o zohnanie fotografie z trezoru banky.

Na preverenie obhajoby obžalovaných Q. Z. a F. M., že v čase spáchania skutku sa nenachádzali v Nitre, ale v spoločnosti svojich známych mimo Nitry, boli vypočutí nimi navrhovaní svedkovia. Svedkovia E. a X. V., N. Q., V. Q. a A. V. (výpoveď ktorého bola na hlavnom pojednávaní prečítaná). Zhodne potvrdzovali tvrdenie obžalovaného Q. Z., že od 06.01.1996 do 08.01.1996 bol obžalovaný Q. Z. v ich spoločnosti.

Obhajobu obžalovaného F. M. potvrdzovali svedkovia U. W., F. M. a X. R. (výpoveď ktorého z dôvodu jeho úmrtia bola na hlavnom pojednávaní prečítaná). Títo svedkovia taktiež zhodne potvrdili, že obžalovaný F. M. bol v čase od 06.01.1996 do 07.01.1996 s nimi na lyžovačke v Koprivnici (ČR).

Svedok F. M. uvádzal, že na požiadanie svojho priateľa X. R. poskytol ubytovanie vo svojom byte jemu a jeho dvom priateľom. Prišli asi 02.01.1996, on odišiel na týždeň do práce, a keď sa vrátil, R. s kamarátmi odišli v nasledujúci pondelok. Na hlavnom pojednávaní potvrdil, že jedným z tých dvoch priateľov bol obžalovaný a druhým U. W..

Svedok E.. Q. H., ktorý na hlavnom pojednávaní uviedol, že vo veci krádeže vo VÚB bol vypočúvaný ako svedok, ale na okolnosti si nepamätá. Ako pracovník Úradu inšpekčnej služby PZ vykonával nejaké úkony vo vzťahu k tomu z obžalovaných V., ktorý bol policajt (obžalovaný E. V.).

Po prečítaní jeho svedeckej výpovede z prípravného konania uviedol, že si na to nepamätá.

V prípravnom konaní vypovedal k okolnostiam spísania úradného záznamu o podaní vysvetlenia obžalovaným E. V. ako aj k jeho obsahu. Úradný záznam bol spísaný dňa 20.03.1996 od 12.45 hod. do 13.20 hod.

Proti obžalovanému E. V. bolo vznesené obvinenie dňa 20.03.1996. V uznesení o vznesení obvinenia vyšetrovateľ uvádza aj skutočnosti uvedené v úradnom zázname, a teda je zrejmé, že bol vykonaný pred vznesením obvinenia. Nešlo pritom o výsluch obvineného, ale iba o podanie vysvetlenia v zmysle § 158 Tr. por., pred vznesením obvinenia, aj to iba formou úradného záznamu, a preto na takto vykonaný dôkaz súd neprihliadol.

Svedok X. Z. priznal, že z obžalovaných pozná iba obžalovaného E. V., s ktorým bol spolu vo výkone väzby v Justičnom paláci v Bratislave asi v mesiaci február 1996. Poprel, že by poznal obžalovaného

P. E., a že by bol za ním koncom septembra 1996 s rukopisom obžalovaného E. V. a prevzal od neho 6.200.0,- Sk, ktoré mal odovzdať obhajcovi F. V. za obhajobu obžalovaného E. V..

Znalec z odboru ekonomiky a podnikania - účtovníctva E. F. M., G.. vo svojom znaleckom posudku a aj vo svojej výpovedi v prípravnom konaní, ktorá bola na hlavnom pojednávaní prečítaná, sa vyjadroval k revízií účtovnej evidencie súkromného podnikateľa obžalovaného P. E. za rok 1996, 1997, 1998 a 1999 a či v uvedených rokoch vykazoval zisk, straty alebo či bol druhotne platobne neschopný.

Zo záverov znalca, vo vzťahu k výpovedi obžalovaného P. E. o nakladaní s peniazmi pochádzajúcimi z krádeže, sú dôležité zistenia, že obžalovaný začal svoju činnosť súkromne hospodáriaceho roľníka 01.01.1996 s pokladničnou hotovosťou 23.000,- Sk a na bežnom účte v banke mal 1.060,60 Sk. Od 02.02.1996 až do 11.06.1996 bolo v pokladni vykazované mínusové saldo a celkový stav finančných prostriedkov k 11.06.1996 činil 9.796,90 Sk.

Dňa 12.06.1996 bolo obžalovaným P. E. vložených do poklade 2.177.600 Sk ako osobný vklad majiteľa - teda obžalovaného. V ten istý deň bolo do výdaja pokladne zaúčtovaných 1.230.298,80 Sk za nákup obytného prívesu (300.611,80 Sk) a nákladného auta (929.687 Sk).

Dňa 24.06.1996 boli zaúčtované ďalšie výpočty v hotovosti za nákup JCD k nákladnému autu vo výške 625.834 Sk a dňa 17.06.1996 bolo zaúčtovaných do výdaja ďalších 127.840 Sk.

Z účtovných dokladov sa znalcovi nepodarilo zistiť, z akých tržieb pochádzala suma 2.177.600 Sk vložená do pokladne.

V roku 1998 obžalovaný vykonal ďalší osobný vklad vo výške 284.500,- Sk.

V prípravnom konaní boli zadovážené aj ďalšie dôkazy, týkajúce sa skutku v bode 1/, a to najmä protokoly o ohliadke miesta činu, o vyšetrovacom pokuse a fotodokumentácia. Z týchto dôkazov bolo preukázané, akým spôsobom sa páchatelia dostali cez niekoľko zamknutých mrežových dverí, ale aj cez drevené dvere až k hlavným trezorovým dverám. Z jednotlivých fotografií je zrejmé rozloženie nábytku a skriň v miestnosti kľučiarov a v trezorovej miestnosti. Na niektorých skriniach chýbali zámkové vložky, boli otvorené a boli označené skrine, z ktorých boli odcudzené peniaze a valuty. Na niektorých kufríkoch boli pretrhnuté lanká s pečaťami. Okrem skriň, na ktorých chýbali zámkové porušenia pečatí, neboli zistené žiadne viditeľné stopy po násilnom otváraní dverí, mreží a skriň.

V priestoroch banky neboli zistené žiadne daktyloskopické stopy od obžalovaného P. E. alebo obžalovaného Q. Z. na predmetoch ani na bankovkách. V otvorených skriniach bolo uložených množstvo balíkov bankoviek, previazaných páskou.

Súd takto vykonal dokazovanie v potrebnom rozsahu a mal dostatok dôkazov, aby po ich vyhodnotení mohol vo veci rozhodnúť.

Podľa § 2 ods. 5 Tr. por. orgány činné v trestnom konaní postupujú tak, aby bol náležite zistený skutkový stav veci, a to v rozsahu nevyhnutnom na ich rozhodnutie. S rovnakou starostlivosťou objasňujú okolnosti svedčiace proti obvinenému, ako aj okolnosti, ktoré svedčia v jeho prospech, a v oboch smeroch vykonávajú dôkazy, nečakajúc na návrhy strán. Priznanie obvineného nezbavuje orgány činné v trestnom konaní povinnosti preskúmať všetky okolnosti prípadu.

Podľa § 2 ods. 6 Tr. por. orgány činné v trestnom konaní hodnotia dôkazy podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne nezávisle od toho, či ich obstarali orgány činné v trestnom konaní, alebo niektorá zo strán.

Súd pri svojom rozhodovaní vychádzal z citovaných zákonných ustanovení a prihliadol iba na dôkazy vykonané pred súdom a získané zákonným spôsobom.

Všetci obžalovaní v 1. až 6. rade popierali spáchanie skutku alebo akúkoľvek účasť na ňom. Na výpoveď obžalovaného M. V. v prípravnom konaní dňa 19.03.1996, ako už bolo uvedené, súd neprihliadol.

Z obžalovaných priznal spáchanie skutku iba obžalovaný P. E. v prípravnom konaní, čo ešte v prípravnom konaní následne poprel.

Na hlavnom pojednávaní ani jeden z prítomných obžalovaných (M. V., F. M. a Q. Z.) k veci nevypovedali a v podstate sa ani nevyjadrovali k dôkazom vykonaným v prípravnom konaní alebo na hlavných pojednávaniach.

Súd pri svojom rozhodnutí a ustálení skutkového stavu vychádzal predovšetkým z výpovede obžalovaného P. E. v prípravnom konaní, ktorú vykonal dňa 30.07.1999 v prítomnosti svojho obhajcu. Jej obsah nenamietal a dobrovoľne zápisnicu o jeho výsluchu na znak súhlasu podpísal, rovnako ako aj jeho obhajca. Následnú zmenu tejto výpovede (po zmene obhajcu) súd považoval za účelovú. Opisovanie udalosti, kedy ho mali navštíviť dvaja neznámi muži a hrozbami ho nútili naučiť sa text výpovede, ktorú mu dali niekoľkokrát prečítať a prihlásiť sa na políciu, je nepresvedčivé a pre súd nehodnoverné a nepravdivé.

Výpoveď obžalovaného P. E., v ktorej opisoval celý priebeh prípravy a realizácie krádeže je tak podrobná a vecne popisovaná, že ním opisované skutočnosti mohla viesť a označovať iba osoba, ktorá tieto udalosti prežila a vykonal.

Obžalovaný uvádzal vo výpovedi osoby, ktoré sám poznal (W., obžalovaný X., obžalovaný Z.), alebo s ktorými sa spoznával v priebehu prípravy a vykonania krádeže (obžalovaní F. M., M. V. a E. V.).

S obžalovaným Q. Z. a svedkom W. sa poznal vo výkone trestu odňatia slobody a s obžalovaným X. ešte z čias emigrácie vo Viedni.

Obžalovaní F. M. a E. V. sa poznali ešte z výkonu základnej vojenskej služby a z policajnej školy a obžalovaný F. M. sa poznal aj s obžalovaným W. X.. Podľa výpovede svedka N. W., tento poznal obžalovaného F. M. ešte zo základnej školy a potom boli spoločne v pohotovostnom útvere v Pezinku.

Podľa správ Ústavu na výkon väzby Bratislava, obžalovaný E. V. bol na jednej cele s vtedy obvineným X. Z. v čase od 01.03.1996 do 02.04.1996.

Aj tieto vzájomné osobné prepojenia a väzby osôb, ktoré obžalovaný P. E. uvádzal vo svojej výpovedi sú skutočnosťami, ktoré podľa súdu svedčia o jej pravdivosti a nie o tom, že by nejakí dvaja neznámi muži spísali veľmi podrobnú výpoveď, ktorú sa mal obžalovaný naučiť a vypovedať na polícii.

Obžalovaný P. E. podrobne popisoval svoj prvý kontakt so svedkom N. W., týkajúci sa možnosti otvorenia trezora. Po ich následnom stretnutí, za účelom získania viac informácií, ho W. zoznámil s obžalovaným F. M., ktorého predtým nepoznal a odvtedy sa v súvislosti s trezorom stretával iba s obžalovaným F. M. bez svedka W.. Aj ďalšie aktivity obžalovaného P. E., či už vo vzťahu k obžalovanému W. X. a ním skontaktovaných dvoch Čechov, sa týkali otvorenia trezoru a po kontaktoch s obžalovaným F. M. sa dozvedel, že ide o trezor VÚB, pobočky v Nitre.

Obžalovaný F. M. okrem toho zabezpečoval vstupy do banky cez obžalovaného M. V., člena bankovej ochrany a po nájdení kľúčov od hlavných trezorových dverí ho obžalovaný F. M. zoznámil s obžalovaným E. V., ktorý bol tou osobou, ktorá dojednávala vstupy do banky cez svojho brata, obžalovaného M. V.. Obžalovaný E. V. bol aktívny pri dojednávaní termínu krádeže, jej priebehu, vynesenia a delenia peňazí. Taktiež s obžalovaným F. M. súhlasil, aby si obžalovaný P. E. našiel niekoho, kto mu pomôže, pretože bolo potrebné prekonať zámky na skriniach v trezorovej miestnosti.

Tou osobou bol obžalovaný Q. Z., ktorý s ponukou obžalovaného P. E. súhlasil, a ktorý sa aktívne podieľal na vykonaní samotnej krádeže s obžalovaným P. E., na odnášaní peňazí a na ich delení.

Výpoveď obžalovaného P. E. však nebola jediným dôkazom, z ktorého súd vychádzal pri ustálení skutkového stavu a právnej kvalifikácie skutku.

Spôsob vykonania krádeže tak, ako ho opisoval obžalovaný P. E. vo svojej výpovedi, sa zhoduje aj so skutočnosťami, ktoré boli preukázané predovšetkým výpoveďami svedkov - pracovníkov banky, ako aj fotodokumentáciou z miesta činu. Aj z týchto dôkazov bolo nepochybné preukázané, že skutok sa stal a že bol vykonaný spôsobom, ako uvádzal obžalovaný P. E..

Predovšetkým kľučiari Q. Y. a V. V. potvrdili, že v čase spáchania skutku nenosili kľúče od trezorov domov, ale ich nechávali na pracovisku, v miestnosti kľučiarov, kde ich aj obžalovaný našiel a s nimi otvoril hlavné trezorové dvere.

Práve použitie pravých kľúčov bolo príčinou, že na zámkoch neboli zistené stopy násilia, resp. použitie pakľúčov alebo iných nástrojov na násilné otvorenie zámkov.

Pravdivosť výpovede obžalovaného potvrdzuje aj ním uvádzaný spôsob nakladania s peniazmi pochádzajúcimi z krádeže. Jeho tvrdenie, že časť peňazí použil na nákup nákladného motorového vozidla za 2.400.000,- Sk je preukázaná aj závermi znalca E. M., podľa ktorého obžalovaný P. E. v rokoch 1996 a 1998 vložil do poklade peniaze ako vklad majiteľa bez zistiteľného pôvodu týchto peňazí.

Spôsobom delenia ukradnutých peňazí, podielom osôb z podsvetia a ich rozdelením na polovicu, ako aj konaním obžalovaného E. V. a svedka X. Z. vo vzťahu k podielu obžalovaného E. V., sa súd bližšie nezaoberal, pretože týmto smerom nebolo dokazovanie v prípravnom konaní bližšie zamerané a šlo o konanie po spáchaní skutku.

Napriek tomu nebol produkovaný žiaden dôkaz o tom, prečo by obžalovaný P. E. tieto skutočnosti nepravdivo uvádzal vo svojej výpovedi a prečo by mal nepravdivo hovoriť o tom, kam, ako a prečo dal podiel obžalovaného E. V. cudzím osobám, pričom jedna z nich mala byť spolu s obžalovaným E. V. nepochybné na spoločnej ceste počas výkonu väzby.

Podľa vyčíslenia škody, z banky bolo odcudzených 173.161.083, 45 Sk, vrátane valút. Obžalovaný P. E. tvrdil, že dvaja neznámi ozbrojení muži im polovicu nechali a polovicu vzali so sebou. Peniaze si rozdelili na päť častí, pre piatich páchatel'ov (obžalovaných v 1. - 5. rade) - podiel pre každého z nich bol asi 15.000.000,- Sk.

Hoci pri delení peňazí na polovicu tieto neprepočítavali, ale ich delili podľa balíkov bankoviek, približný podiel 15.000.000,- Sk pre päť obžalovaných zodpovedá nepresnému a nekontrolovanému spôsobu delenia peňazí zo štyroch tašiek, v ktorých sa nachádzali.

Obžalovaný P. E. teda svojou výpoveďou usvedčoval nielen seba, ale aj ostatných obžalovaných na ich účasti alebo podiele na realizácii spáchania skutku.

Obžalovaný M. V. ako člen bankovej ochrany síce popieral zavinenie a poprel, že by niekoho cudzieho púšťal do objektu banky počas jeho služieb, a to aj v noci dňa 06.01.1996, avšak nielen z výpovede obžalovaného P. E., ale aj zo spôsobu spáchania skutku je nepochybné, že páchatelia by sa do objektu banky a až k hlavným trezorovým dverám nedostali bez spolusúčinnosti s členom bankovej ochrany.

Predovšetkým iba člen bankovej ochrany mohol vypnúť EZS, aby sa cudzie osoby mohli bez povolenia dostať do banky. Na to, aby sa obžalovaný E. dostal až k hlavným trezorovým dverám, musel prejsť cez niekoľko uzamknutých dverí a mreží, kľúče, od ktorých mal počas nočnej služby iba

člen bankovej ochrany. Preto ani popieranie obžalovaného M. V. nespochybňuje pre súd hodnovernosť výpovede obžalovaného E.. Týka sa to vstupov páchatel'ov do banky, ako aj ich následného vypúšťania z banky, čo predpokladalo vypnutie EZS, a to mohol urobiť tiež iba člen bankovej ochrany.

Aj popieranie zavinenia obžalovaného E. V. považoval súd za účelové a v rozpore s dôkazmi, ktoré ho zo spáchania skutku usvedčujú. Okrem už uvedenej výpovede obžalovaného P. E. o aktívnej účasti obžalovaného E. V. pri plánovaní, organizovaní skutku a spôsobe jeho spáchania a delenia peňazí, bol obžalovaný E. V. nepriamo usvedčovaný aj svedkyňami O. E. a O. X..

Svedkyňa O. E. jednoznačne vo svojich výpovediach a aj pri konfrontácii s obžalovaným E. V. potvrdila, že na požiadanie obžalovaného P. E., s ktorým sa dlhšie poznala, vykonala „kúpu“ obrazu od obžalovaného E. V. za 400.000,- Sk, cieľom ktorej malo byť zlegalizovanie peňazí pre obžalovaného E. V.. Táto svedkyňa tiež opakovane potvrdila, že obžalovaný E. V. jej nepredal žiaden obraz, žiaden obraz ani nepriniesol a mal iba znalecký posudok na obraz, ktorého „kúpu“ riadne aj zaevidovala, o čom súd oboznámil aj príslušné listinné doklady. Celý tento obchod vykonala na požiadanie obžalovaného P. E., ktorý chcel pomôcť priateľovi niečo predať. Týmto priateľom bol práve obžalovaný E. V. a stalo sa tak vo februári 1996, teda krátko po spáchaní skutku.

Svedkyňa podniká v obchode so starožitnosťami, má skúsenosti s nakladaním s peniazmi, a preto súd nemal pochybnosti o jej vyjadrení, že obžalovaný E. V. mal u seba 4 zväzky bankoviek v 1.000,- Sk bankovkách a že zrejme pochádzali z bankového ústavu, pretože boli poukladané a prelepené.

Podľa výpovede svedkyne O. X., obžalovaný E. V. u nej na pošte kúpil koncom januára 1996 celú sadu stieracích lósov v počte 500 ks a platil dvomi novými, nepokrčenými 5.000,- Sk bankovkami. Od tejto svedkyne zisťoval aj informácie o poskytovaní cenných papierov Poštovou bankou, a tak zrejme mal aj ďalšie finančné prostriedky. O vkladové certifikáty nemal záujem.

Obžalovaný E. V. sa nesnažil iba o zlegalizovanie peňazí, ale aj o zabezpečenie akéhosi aliby u svedka Q. Q., ktorý v tom čase pracoval ako policajt. Tohto svedka žiadal koncom júna 1996, aby v prípade, že by sa ho na kriminálke pýtali, aby povedal, že dňa 07.01.1996 požičal obžalovanému auto. Týmto autom mal obžalovaný E. V. odvieť z práce, z banky obžalovaného M. V. ráno 07.01.1996. Svedok však uviedol, že v uvedený deň auto obžalovanému nepožičal.

V kontexte aj s výpoveďou obžalovaného P. E., súd nemal pochybnosti o tom, že obžalovaný E. V. spáchal skutok tak, ako ho opisoval obžalovaný P. E. vo svoje výpovedi a že obžalovaný E. V. pri platbách u uvedených svedkýň použil peniaze pochádzajúce z krádeže v banke.

Obhajobu obžalovaných Q. Z. a F. M., že v čase spáchania skutku sa nenachádzali v Nitre, potvrdzovali nimi uvádzaní svedkovia. Obžalovaný Q. Z. mal byť v Bratislave a obžalovaný F. M. na lyžovačke v Koprivnici (Česká republika).

Súd preto musel vyhodnocovať výpovede týchto svedkov nielen voči výpovediam obžalovaných Q. Z. a F. M., ale aj vo vzťahu k výpovedi obžalovaného P. E., ktorý ich označoval ako spolupáchateľov.

Obaja obžalovaní po vznesení obvinenia dňa 31.07.1999 odmietli vypovedať. Skutok bol spáchaný 06.01.1996 a do dňa vznesenia obvinenia uplynulo viac ako dva a pol roka. Obaja teda mali dostatok času na to, aby si zabezpečili obhajobu práve na čas spáchania skutku.

Obžalovaný Q. Z. vypovedal o spoločnej oslave s priateľmi až 11.11.1999 a obžalovaný F. M. o lyžovačke v Českej republike až 14.09.1999.

Obžalovaní mali právo voľby spôsobu svojej obhajoby a je taktiež ich právo, rozhodnúť sa či, kedy a či vôbec budú vo veci vypovedať a uvádzať skutočnosti a dôkazy v ich prospech.

Hodnovernosť ich obhajoby a tým aj výpovedí svedkov, ktorí ju potvrdzovali, spochybňujú nielen uvedené skutočnosti, ale predovšetkým výpoveď obžalovaného P. E., v ktorej jednoznačne usvedčuje oboch obžalovaných z účasti na spáchaní skutku.

Ak by súd vyhodnocoval popierajúce výpovede obžalovaných v 1. až 5. rade iba jednotlivo a nie aj v súhrne s ďalšími dôkazmi, tak by podľa popierajúcich výpovedí ani jeden z nich nemal žiadny podiel na spáchaní skutku a vlastne by z nich nemal kto skutok spáchať.

Súd nezistil žiadnu skutočnosť alebo dôkaz, pre ktorý by mal spochybňovať hodnovernosť výpovede obžalovaného P. E., a preto s poukazom aj na už uvedené dôkazy ustálil skutkový stav tak, ako je uvedený v bode I. výrokovej časti rozsudku.

Obžalovaní v 1. až 5. rade spáchali skutok spoločným konaním, teda spolupáchateľstvom podľa § 9 ods. 2 Tr. zák. V počiatočnom štádiu prípravy krádeže všetci obžalovaní ešte o sebe navzájom nevedeli, niektorí sa ani nepoznali, avšak postupne, v jednotlivých štádiách skutku, sa poznávali a vedeli o tom, kto z nich akú úlohu plní alebo bude plniť v úmyselnom konaní, vedúcom k otvoreniu hlavných trezorových dverí v banke a k odcudzeniu čo najväčšieho množstva peňazí.

V poslednom štádiu skutku, sa na podnet obžalovaného P. E., zúčastnil na jeho páchaní aj obžalovaný Q. Z., ktorý od obžalovaného P. E. vedel, že pôjde o protizákonné konanie, krátko pred činom aj o tom, že pôjde o trezor vo VÚB v Nitre. Konal úmyselne v spolupáchateľstve s obžalovaným P. E. a obžalovaným M. V..

Prokurátor v obžalobe kvalifikoval konanie obžalovaných v 1. až 6. rade ako trestný čin spáchaný organizovanou skupinou v zmysle § 247 ods. 3 písm. a/ Tr. zák. S týmto právnym názorom prokurátora v obžalobe sa súd plne nestotožňuje.

Organizovanou skupinou sa rozumie združenie viacerých osôb, v ktorom sa uskutočnila určitá del'ba úloh medzi jednotlivých členov združenia, a ktorého činnosť sa v dôsledku toho vyznačuje plánovitosťou a koordinovanosťou, čo zvyšuje pravdepodobnosť úspešného vykonania trestného činu.

Konanie obžalovaných M. V., E. V., P. E. a F. M. plne zodpovedá uvedenému pojmu organizovanej skupiny napriek tomu, že orgánom činným v prípravnom konaní a ani súdu sa nepodarilo preukázať, kto z obžalovaných organizoval spáchanie skutku, prípadne, či organizátor bol niekto iný ako niektorý z uvedených obžalovaných.

Z dokazovania je nepochybne preukázaná del'ba úloh medzi uvedenými obžalovanými. Z podnetu svedka W. obžalovaný P. E. zisťoval možnosti otvorenia trezoru, o ktorom sa neskôr od obžalovaného F. M. dozvedel, že ide o trezor vo VÚB, pobočke v Nitre. V koordinácii s obžalovaným M. sa opakovane, cez obžalovaného M. V., ako člena bankovej ochrany, dostal do objektu banky, až po dokonanie krádeže spoločným konaním s obžalovaným Q. Z..

Obžalovaný E. V. organizoval s obžalovaným F. M. vstupy do banky v časoch, keď mal nočnú službu jeho brat, obžalovaný M. V..

Všetci títo obžalovaní v konečnom štádiu skutku konali na základe dohody, ktorá smerovala k spáchaní trestného činu, konkrétne ku krádeži peňazí z trezoru VÚB, pobočky v Nitre, k spôsobu a času spáchania, vynesenia a delenia peňazí.

Z ich konania je teda nepochybná del'ba úloh, ich plánovitosť a koordinovanosť.

Obžalovaný P. E. mal od začiatku zabezpečiť možnosť otvorenia trezorových dverí, čo v konečnom dôsledku aj vykonal.

Obžalovaný F. M. s obžalovaným E. V. organizovali a koordinovali vstupy obžalovaného P. E. do banky cez člena bankovej ochrany, obžalovaného M. V..

Bez del'by úloh týchto obžalovaných, plánovitosti a koordinovanosti ich konania, by nikto z obžalovaných, ako jednotlivec, nemohol skutok spáchať.

Čo sa týka obžalovaného Q. Z., u tohto obžalovaného, na rozdiel od obžaloby, súd nemal preukázané, že konal ako člen organizovanej skupiny.

Obžalovaný Q. Z. spáchal skutok z podnetu obžalovaného P. E. až v jeho záverečnej fáze. Vedel o tom, že s obžalovaným P. E. má ísť odcudzit' peniaze z VÚB, pobočky v Nitre. Nevedel a nebol informovaný o plánovaní a organizovaní tejto krádeže spoluobžalovanými. Až v čase spáchania skutku vedel, že člen bankovej ochrany, obžalovaný M. V. a obžalovaný F. M. sú zrejmí spolupáchatelia, ale nevedel a ani nebol uzrozmnený s tým, že krádež, na ktorej sa podieľa, je páchaná za súčinnosti osôb, ktoré pripravovali a realizovali krádež ako organizovaná skupina.

Z uvedených dôvodov súd nekvalifikoval konanie obžalovaného Q. Z. ako člena organizovanej skupiny.

Podľa vyčíslenia škody a výsledkov revízie, obžalovaní odcudzili 173.161.083,45 Sk, čo v čase spáchania skutku, a aj v čase rozhodovania súdu, predstavuje škodu veľkého rozsahu, a preto skutok obžalovaných v 1. až 5. rade naplnil aj znaky trestného činu krádeže podľa § 247 ods. 4 Tr. zák.

Škodou veľkého rozsahu určenou podľa zásad jej výpočtu ustanovených v § 89 ods. 14 Tr. zák. (v znení zák. č. 233/1995 Z.z.), účinného v čase spáchania skutku v bode 1/ sa rozumela čiastka 1.225.000,- Sk (40.662,55 eura) vypočítaná ako päťstonásobok v období od 01.10.1994 do 01.04.1996 najnižšej mesačnej mzdy vo výške 2.450,- Sk (81,33 eura) určenej nariadením vlády SR č. 248/1993 Z.z. a škodou veľkého rozsahu určenou podľa zásad jej výpočtu ustanovených v § 89 ods. 13 Tr. zák. (v znení zák. č. 403/2004 Z. z.), účinného k 31.12.2005 (na ktorú je zrejme potrebné s poukazom na jeho ustanovenie § 16 ods. 1 ako pre páchatel'a priaznivejšiu aj v prejednávanej veci prihliadnuť) sa ňou rozumela čiastka 3.450.000,- Sk (114.519,02 eura) vypočítaná ako päťstonásobok v období od 01.10.2005 minimálnej mesačnej mzdy vo výške 6.900,- Sk (229,04 eura) určenej nariadením vlády SR č. 428/2005 Z.z. Nemohli preto vzniknúť ani žiadne pochybnosti o tom, že škoda, ktorú obžalovaní M. V., E. V., P. E., Q. Z. a F. M. spôsobili spoločným konaním uvedeným v bode 1/ výroku o vine tohto rozsudku, niekoľkonásobne prevyšovala takto určenú škodu veľkého rozsahu, ba niekoľkonásobne prevyšuje aj škodu veľkého rozsahu určenú podľa zásad jej výpočtu podľa § 125 ods. 1 Tr. zák., účinného od 01.01.2006 (ktorá činí 133.000,- eur).

Z takto vyhodnotených dôkazov súd kvalifikoval konanie obžalovaných M. V., E. V., P. E. a F. M. ako trestný čin krádeže spolupáchateľstvom podľa § 9 ods. 2 Tr. zák. k § 247 ods. 1, ods. 3 písm. a/, ods. 4 Tr. zák.

Vzhľadom na už uvedené skutočnosti o tom, že obžalovaný Q. Z. nespáchal čin ako člen organizovanej skupiny, jeho skutok súd kvalifikoval, na rozdiel od obžaloby, ako trestný čin krádeže spolupáchateľstvom podľa § 9 ods. 2 k § 247 ods. 1, ods. 4 Tr. zák.

Podľa obžaloby prokurátora v bode 1/ sa mal tohto skutku spolu s obžalovanými M. V., E. V., Q. Z., F. M., P. E. dopustiť aj obžalovaný W. X. formou spolupáchateľstva a ako člen organizovanej skupiny.

Obžalovaný W. X. už v prípravnom konaní poprel akúkoľvek účasť na spáchaní skutku, k veci ďalej odmietol vypovedať a z dôvodu neúčasti na hlavných pojednávaniach nevypovedal ani v konaní pred súdom.

Ako vyplynulo z výsledkov dokazovania v prípravnom konaní a aj na hlavných pojednávaniach, okrem výpovede obžalovaného P. E. v prípravnom konaní, nebol produkovaný žiaden dôkaz o forme účasti na spáchaní skutku obžalovaným W. X. a jeho zavinení.

Súd pri rozhodovaní v časti, týkajúcej sa obžalovaného W. X. preto mohol vychádzať iba z výpovede obžalovaného P. E. v prípravnom konaní, ktorú, ako už bolo uvedené, považoval za vierohodnú.

Ak teda obžalovaný P. E. tvrdil, že s obžalovaným W. X. sa stretol až po tom, ako mal od obžalovaného F. M. farebnú fotografiu trezoru za účelom oslovenia, či by mu nevedel dať kontakt na niekoho, kto by vedel také dvere otvoriť, tak až od tohto okamihu možno u obžalovaného W. X. hovoriť o prvotnej informácii, týkajúcej sa trezorových dverí a hľadania kontaktu na niekoho, kto by takéto dvere vedel otvoriť.

Na otázky obžalovaného W. X., o aký trezor ide a odkiaľ, mu obžalovaný P. E. nevedel odpovedať, lebo v tom čase to nevedel ani on.

Ďalšia „účasť“ obžalovaného W. X. na spáchaní žalovaného skutku spočívala v umožnení kontaktu dvoch osôb z Čiech s obžalovaným P. E..

Týmto sa v podstate aktivity obžalovaného W. X. v skutku skončili. Nebolo ničím preukázané, že by obžalovaný W. X. vedel, o aký trezor ide, komu patrí, kde sa nachádza, a predovšetkým, že by mal čo len minimálne informácie o tom, že iní páchatelia sa pokúsia otvoriť trezorové dvere v pobočne VÚB v Nitre a odcudziť peniaze.

Z uvedeného je teda zrejmé, že u obžalovaného W. X. absentovala vôľová a vedomostná zložka, ktorá je základom úmyselného konania vo vzťahu ku skutku, ktorý spáchali ďalší spoluobžalovaní. Táto skutočnosť má podstatný vplyv nielen pre posudzovanie konania obžalovaného W. X., ako spolupáchatela podľa § 9 ods. 2 Tr. zák., ale aj ako člena organizovanej skupiny.

Pri vyhodnocovaní dôkazov vo vzťahu k obžalovanému W. X. súd poukazuje aj na to, že o prvotnom zapojení obžalovaného W. X. do získavania informácií o niekom, kto by vedel otvoriť trezorové dvere vedel iba obžalovaný P. E.. Aj samotná dohoda obžalovaných o delení odcudzených peňazí na päť častí (obžalovaných M. V., E. V., P. E., Q. Z. a F. M.) svedčí o tom, že so žiadnym podielom pre obžalovaného W. X., ako spolupáchatela a člena organizovanej skupiny - podľa obžaloby - ani nepočítali.

Pokiaľ obžalovaný W. X. nakontaktoval dvoch Čechov na obžalovaného P. E. a títo sa aj skutočne pokúsili trezor v pobočke VÚB v Nitre otvoriť, nemožno toto konanie posudzovať podľa Trestného zákona, ani ako žiadnu formu účasti na tomto pokuse, pretože ako už súd uviedol, obžalovaný nevedel o aký trezor ide, nevedel o skutočnom úmysle spoluobžalovaných, nevedel, či sa skontaktované osoby vôbec pokúsia trezor otvoriť.

Po neúspešnom pokuse osôb skontaktovaných obžalovaným W. X., už obžalovaný P. E. akúkoľvek informovanosť alebo účasť obžalovaného W. X. na spáchaní skutku neuvádzal.

U obžalovaného W. X., vzhľadom na uvedené skutočnosti a dôkazy, súd nemohol nepochybne a jednoznačne dospieť k záveru, že by obžalovaný W. X. bol páchatel, spolupáchatel alebo účastník na dokonanom trestnom čine alebo jeho pokuse, ktorý spáchali obžalovaní M. V., E. V., Q. Z., F. M., P. E..

Vzhľadom na to, že súd nemal preukázané, že by skutok v bode 1/ obžaloby spáchal aj obžalovaný W. X., tohto obžalovaného v zmysle § 226 písm. c/ Tr. por. oslobodil.

Ku skutku v bode 3/ obžaloby (bod II. rozsudku) obžalovaný P. E. najprv odmietol vypovedať a proti uzneseniu o vznesení obvinenia zo dňa 06.10.1999 za tento skutok podal sťažnosť.

V ďalšej výpovedi v prípravnom konaní však k tejto veci vypovedal. Uviedol, že potreboval si požičať peniaze a o pôžičku požiadal D. Y.. Ako zábezpeku za pôžičku v sume 1.000.000,- Sk - dal osobné motorové vozidlo zn. Ford Explorer, ŠPZ NR 500 AI. Požičaná suma mu nestačila, a preto si požičal od pána D. 300.000,- Sk a ako zábezpeku mu dal vozidlo zn. Ford Explorer, ktoré zobral od D. Y.. Obžalovaný ďalej prehlásil, že z jeho strany nedošlo k podvodu, ako je to uvedené v uznesení zo 06.10.1999, a teda, že nedošlo k dvojitému predaju jeho vozidla. Po prečítaní svojej výpovede túto doplnil tým, že od D. Y. si chcel požičať 1.000.000,- Sk, ktorý mu však takú sumu nevedel dať a požičal mu len 450.000,- Sk. Viac obžalovaný k veci neuviedol a nebol k tomuto skutku v ďalšej časti konania ani vypočutý.

Splnomocnená zástupkyňa spoločnosti Tatra - Leasing spol. s r.o., X.. L. C. uviedla, že spoločnosť uzavrela s obžalovaným P. E. zmluvu o leasingovom prenájme s následnou kúpou na osobný automobil zn. Ford Explorer 4.0, ktorý si obžalovaný prevzal dňa 02.06.1999 od dodávateľa Ford Car Dealer Bratislava, pobočka v Nitre. Dňa 01.06.1999 obžalovaný zaplatil akontáciu vo výške 20.889,93 DEM (nemeckých mariek) a zaplatil aj prvú splátku vo výške 1.057,20 DEM dňa 01.06.1999. Ďalšie splátky už nezaplatil a neskôr sa dozvedeli, že obžalovaný toto vozidlo odpredal ďalšej osobe, čím porušil čl. III. bod 7 zmluvy, kde je uvedené, že obžalovaný nesmie predmet leasingu po dobu platnosti zmluvy predať, prenechať inej osobe alebo inak ohroziť vlastnícke práva prenajímateľa. Spoločnosti vznikla škoda vo výške cca 886.000,- Sk, ktorú žiadala nahradiť.

Podľa znaleckého posudku znalca v odbore cestnej dopravy, odhad hodnoty cestných vozidiel E.. F. W., bola všeobecná hodnota vyššie uvedeného vozidla k 03.08.1999 vo výške 720.000,- Sk.

Súd sa oboznámil aj s príslušnými listinnými dôkazmi, a to leasingovou zmluvou medzi obžalovaným a spoločnosťou Tatra - Leasing na osobné motorové vozidlo zn. Ford Explorer 4.0, odovzdávacím protokolom, splátkovým kalendárom a ďalšími listinnými dôkazmi, týkajúcimi sa predmetného vozidla.

Svedok D. Y. v prípravnom konaní uviedol, že dňa 07.07.1999 ho obžalovaný P. E. požiadal o pôžičku 1.000.000,- Sk. Takú sumu mu požičať nemohol a dohodli sa na odkúpení osobného motorového vozidla Ford Explorer 4.0, ŠPZ NR 500 AI za 450.000,- Sk napriek tomu, že obžalovaný žiadal za vozidlo 1.000.000,- Sk. V ten istý deň uzatvorili aj kúpnopredajnú zmluvu. Obžalovaný P. E. mu dal aj veľký technický preukaz, v ktorom bol uvedený obžalovaný P. E. ako posledný majiteľ vozidla. K vozidlu bolo aj malé osvedčenie. Vozidlo po kúpe používal asi 1 týždeň a dohodol sa s obžalovaným, že tento si vozidlo zoberie, nakoľko mal možnosť odpredať ho drahšie a peniaze mu vráti. Neskôr sa dozvedel, že vozidlo je v autobazáre v Nitre, vedľa servisu Opel. Vec zhlásil na polícii a celkove mu vznikla škoda 450.000,- Sk.

Na hlavnom pojednávaní potvrdil obsah výpovede z prípravného konania, avšak nežiadal náhradu škody a prehlasoval, že poškodený sa už necíti byť a škodu má vyrovnanú.

Svedok E.. R. D. v prípravnom konaní a aj na hlavnom pojednávaní uviedol, že dňa 12.07.1999 prišiel za ním do autobazáru v Nitre - Kyneku obžalovaný P. E. s tým, že by chcel založiť svoje vozidlo Ford Explorer 4.0 ŠPZ NR 500 AI, a že by potreboval požičať 300.000,- Sk. Dohodli sa, že obžalovanému vyplatí 200.000,- Sk a postupne ďalších 100.000,- Sk. Celkove mu vyplatil 300.000,- Sk s tým, že ak mu obžalovaný peniaze nevráti, vozidlo sa stáva majetkom svedka. Neskôr sa dozvedel, že obžalovaný bol vzatý do väzby. Vozidlo mu bolo políciou odobraté, nakoľko obžalovaný P. E. vozidlo predal dvom osobám. Peniaze v sume 300.000,- Sk mu do jeho výsluchu na hlavnom pojednávaní (01.06.2012) vrátené neboli.

Pri vyhodnocovaní vykonaných dôkazov k tomuto skutku bolo nepochybne preukázané, že obžalovaný P. E. spáchal skutok úmyselným konaním.

Bol si vedomý, že vlastníkom motorového vozidla nie je on, ale spoločnosť Tatra - Leasing s.r.o. so sídlom v Bratislave. Poznal cenu vozidla a vedel, že toto vozidlo nemôže predať inej osobe. Jeho predajom, ako vlastného, si prisvojil cudziu vec, ktorá mu bola zverená. Spôsobil tak poškodenej spoločnosti škodu minimálne 720.000,- Sk, čo je značná škoda. Toto konanie obžalovaného vo vzťahu k poškodenej spoločnosti Tatra - Leasing spol. s r.o. Bratislava súd kvalifikoval ako trestný čin sprenevery podľa § 248 ods. 1, ods. 3 písm. d/ Tr. zák.

Obžalovaný pri predaji vozidla poškodenému D. Y., tohto uviedol do omylu, keď mu ho predal ako vlastník za sumu 450.000,- Sk.

Následne obžalovaný od poškodeného prevzal vozidlo s tým, že ho drahšie predá a peniaze poškodenému D. Y. vráti. Aj v tomto uviedol poškodeného do omylu, pretože vozidlo nemal v úmysle drahšie predať, ale ho založil do autobazáru poškodeného E.. R. D. ako záruku za pôžičku 300.000,- Sk.

Poškodeného E.. D. uviedol do omylu, keď uňho založil vozidlo ako vlastník, hoci vedel, že nie je jeho vlastníkom, ale že ho má iba v leasingovom prenájme v užívaní.

Námietky obžalovaného P. E. k zavineniu, lebo nedošlo k dvojitému predaju vozidla, súd neakceptoval, pretože obžalovaného nepochybne a jednoznačne usvedčovali svedkovia X.. L. C., poškodený D. Y. a poškodený E.. R. D., ako aj pripojené listinné dôkazy.

Skutok obžalovaného vo vzťahu k poškodenému D. Y. a E.. R. D. súd kvalifikoval ako trestný čin pokračovacieho podvodu podľa § 250 ods. 1, ods. 3 písm. b/ Tr. zák., pretože úmyselne sa neoprávnene obohatil tým, že poškodeného D. Y. a E.. R. D. uviedol do omylu a týmto činom spôsobil celkove škodu 750.000,- Sk, čo je značná škoda.

Pri úvahách o druhu a výmere trestu súd vychádzal predovšetkým z ust. § 16 ods. 1 Tr. zák., § 23 ods. 1 a § 31 ods. 1, ods. 2 písm. a/ Tr. zák.

Podľa § 16 ods. 1 Tr. zák. trestnosť činu sa posudzuje podľa zákona účinného v čase, keď bol čin spáchaný; podľa neskoršieho zákona sa posudzuje len vtedy, ak je to pre páchatel'a priaznivejšie.

Obžalovaní spáchali trestnú činnosť v roku 1995, 1996 a 1999, teda za účinnosti Trestného zákona č. 140/1961 Zb., účinného od 01.01.2006, ktorý za najprísnejší trestný čin v obžalobe, trestný čin krádeže podľa § 247 ods. 1, ods. 3 písm. a/, ods. 4 Tr. zák. ustanovuje trestnú sadzbu odňatia slobody od 5 do 12 rokov.

Vec prejednával súd za účinnosti Trestného zákona č. 300/2005 Z.z. , ktorý za trestný čin krádeže spáchaný organizovanou skupinou a škody veľkého rozsahu (§ 212 ods. 1, ods. 4 písm. b/, ods. 5 písmeno a/ Tr. zák.) ustanovuje trestnú sadzbu trestu odňatia slobody od 10 do 15 rokov.

Z uvedeného je zrejmé, že použitie Trestného zákona účinného v čase spáchania skutkov je pre obžalovaných priaznivejšie, a preto súd mohol obžalovaným ukladať trest iba v rámci trestnej sadzby od 5 do 12 rokov odňatia slobody. Iba pri skutku obžalovaného P. E. v bode 3/ by bola trestná sadzba odňatia slobody, vzhľadom na miernejšiu právnu kvalifikáciu nižšia v prospech obžalovaného.

To, ktorý Trestný zákon je pre páchatel'a priaznivejší, však treba vyhodnocovať a porovnávať zákony ako celok, a pre obžalovaného P. E. je nepochybne priaznivejší postih podľa Trestného zákona účinného v čase spáchania skutkov.

Účelom trestu podľa § 23 ods. 1 Tr. zák. je chrániť spoločnosť pred páchatel'mi trestných činov, zabrániť odsúdenému v ďalšom páchaní trestnej činnosti a vychovať ho k tomu, aby viedol riadny život, a tým výchovne pôsobiť aj na ostatných členov spoločnosti.

Podľa § 31 ods. 1 Tr. zák. pri určení druhu trestu a jeho výmery súd prihliadne na stupeň nebezpečnosti trestného činu pre spoločnosť (§ 3 ods. 4), na možnosť nápravy a pomery páchatel'a. Ak súd prijme záruku za nápravu páchatel'a, vezme do úvahy tiež výchovný vplyv toho, kto záruku ponúkol, a uloží trest so zreteľom na túto okolnosť.

Podľa § 31 ods. 2 písm. a/ Tr. zák. pri určení druhu trestu a jeho výmery súd prihliadne u spolupáchateľ'ov aj na to, akou mierou konanie každého z nich prispelo k spáchaniu trestného činu.

Najdôležitejším článkom v organizovanej skupine bol obžalovaný M. V., ktorého pracovné a morálne zlyhanie, ako člena bankovej ochrany, umožnilo opakované vstupy obžalovaného E., neznámych Čechov a obžalovaného Z. do priestorov banky. Sám ich vodil až k hlavným trezorovým dverám, pričom pri ich každom vstupe vypínal EZS. Ako člen bankovej ochrany pritom vedel, že vypnutie a opätovné zapnutie EZS nie je nikde zaznamenané (v banke ani na centrálnom pulte ochrany na polícii), takže bez aktívneho zapojenia sa obžalovaného M. V. nebolo možné skutok v bode 1/ spáchať.

Druhou významnou osobou v skupine bol obžalovaný P. E.. Tento obžalovaný po pôvodnom oslovení svedkom W. a následnom zoznámení sa s obžalovaným F. M. opakovane, aktívne a z vlastnej iniciatívy, robil všetky kroky s cieľom zistiť osoby, ktoré by trezor vedeli otvoriť alebo spôsob jeho otvorenia. Komunikoval s obžalovaným F. M. a v záverečnej fáze aj s obžalovaným E. V. o spôsobe vynesenia peňazí, mieste ich odvozu, o spôsobe a podiele ich rozdelenia. Sám iniciatívne navrhol obžalovaným F. M. a E. V. zabezpečenie ďalšej osoby na pomoc pri prekonávaní zámok a trezorovej mreže, s čím obaja obžalovaní súhlasili a touto osobou bol obžalovaný Q. Z..

V priebehu celej prípravy krádeže peňazí z trezoru banky, ale aj pri jej realizácii, bol v pozadí všetkého obžalovaný E. V., s ktorým bol obžalovaný P. E. zoznámený obžalovaným M. až v záverečnej fáze a bol kontaktnou osobou medzi obžalovaným M. a obžalovaným M. V. pri zabezpečovaní termínov vstupu do banky cez svojho brata M..

Obžalovaný F. M. dojednával s obžalovaným P. E. nielen termíny vstupov do banky, ale zabezpečil mu aj fotografiu trezoru, zorganizoval stretnutie obžalovaného P. E. s obžalovaným E. V. a podieľal sa na odvoze peňazí do domu obžalovaného P. E..

Na príprave a organizovaní predmetnej krádeže sa obžalovaný Q. Z. nezúčastňoval. Preto súd jeho účasť na krádeži neposudzoval ako členstvo v organizovanej skupine, čo je miernejší postih ako u vyššie uvedených obžalovaných, avšak spolu s obžalovaným P. E. vykonal samotnú krádež a už pred jej vykonaním vedel, že sa jedná o trezor v pobočke VÚB v Nitre. Spolu s obžalovaným P. E. otvárali planžetou alebo mechanickým násilím zámky na jednotlivých skrinách a odcudzené peniaze vyniesol z banky.

Pri takomto rozdelení a vyhodnotení, akou mierou konania každý z obžalovaných prispel k spáchaniu trestného činu, súd ukladal obžalovaným aj rozdielne tresty, pričom u obžalovaného P. E. prihliadol aj na to, že mu ukladal úhrnný trest za tri trestné činy.

Súd sa pritom zaoberal aj návrhmi obhajcov na zastavenie trestného stíhania, eventuálne mimoriadneho zníženia trestu pod dolnú hranicu trestnej sadzby, vzhľadom na neprimeranú dĺžku konania s poukazom na príslušné články Ústavy SR (ďalej len Ústava) a Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len Dohovor).

Podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných priet'ahov.

Podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru, každý má právo na to, aby jeho vec bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhoduje o jeho akomkoľvek trestnom čine, z ktorého je obvinený.

Z týchto článkov Ústavy a Dohovoru boli zo strany súdu dodržané všetky kritériá, okrem práva na prejednanie veci bez zbytočných priet'ahov, resp. v primeranej lehote.

Pri skúmaní primeranosti dĺžky konania sa rozhodné obdobie začína dňom, kedy bola osoba oficiálne obvinená z trestného činu a za koniec rozhodného obdobia sa považuje dátum prijatia konečného rozhodnutia vnútroštátneho orgánu bez ohľadu na to, na akej úrovni v rámci štruktúry štátnych orgánov bolo prijaté.

Primeranosť dĺžky konania je potrebné posudzovať vždy s prihliadnutím na okolnosti prípadu.

V prejednávanej veci došlo k spáchaniu najzávažnejšieho skutku (bod 1/ obžaloby) v nočných hodinách dňa 06.01.1996, teda pred viac ako 17 rokmi do tohto rozhodnutia súdu.

Rozhodné obdobie primeranosti dĺžky konania začalo u obžalovaných M. V. a E. V. dňa 19.03.1996 a u obžalovaných P. E., Q. Z. a F. M. od júla a augusta 1999, kedy im bolo oznámené vznesenie obvinenia.

Prvá obžaloba bola podaná dňa 10.03.1997 iba na obžalovaných M. V. a E. V.. V dôsledku procesných pochybení v prípravnom konaní, krajský súd vec vrátil právoplatne krajskému prokurátorovi na došetrenie. V tomto štádiu konania nemožno hovoriť o priet'ahoch, či už na strane orgánov prípravného konania alebo súdu.

Prvý priet'ah na strane súdu vznikol po rozhodnutí o vrátení veci na došetrenie, pretože odo dňa vyhlásenia uznesenia, do dňa jeho vypracovania a expedovania uplynula lehota viac ako 5 mesiacov (rozhodnuté 27.06.1997, expedované 10.12.1997).

Druhú obžalobu podal prokurátor po došetrení veci dňa 28.02.2000, teda po viac ako dvoch rokoch. Túto dobu ovplyvnili predovšetkým skutočnosťami, že obžaloba bola rozšírená z pôvodne dvoch obžalovaných na šiestich, u obžalovaného P. E. aj o ďalšiu trestnú činnosť, vec si vyžadovala výkon ďalších dôkazov (výsluchy svedkov, znalecké dokazovanie, preverovanie obhajoby obžalovaných a pod.), takže priet'ahy boli spôsobené uvedenými skutočnosťami, avšak nie na strane polície alebo prokuratúry.

Ďalší priet'ah v súdnom konaní vznikol po podaní druhej obžaloby (28.02.2000), keď prvý úkon urobil súd až 01.09.2000, teda po viac ako šiestich mesiacoch.

Po rozhodnutí súdu o vrátení veci prokurátorovi na došetrenie (17.10.2000) vznikol ďalší desať mesačný priet'ah vo vypracovaní uznesenia (dva krát predĺžená lehota na jeho vypracovanie) až dňa 17.08.2001. Spis bol predložený Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky na rozhodnutie o sťažnosti krajského prokurátora až 06.05.2002, čím vznikol od expedovania uznesenia priet'ah viac ako osem mesiacov.

Po vrátení veci najvyšším súdom krajskému súdu dňa 26.07.2002, už súd konal bez priet'ahov na strane súdu až do roku 2007, kedy v dôsledku dlhodobej práceneschopnosti členky senátu sa nekonalo do januára 2009, čím vznikol priet'ah v konaní na súde viac ako jeden rok a štyri mesiace.

Okrem týchto priet'ahov neboli na strane orgánov prípravného konania a súdu žiadne príčiny, pre ktoré by sa vo veci nekonalo a ktoré by bránili súdu dodržať primeranosť dĺžky konania, a teda ktoré by bolo možné pripísať štátu, že primeraná lehota nebola rešpektovaná.

Pre primeranosť dĺžky konania je potrebné posudzovať príčiny a kritériá nielen na strane orgánov štátu, ale aj na strane procesných strán.

Krajský súd určil dňa 02.09.2002 prvý termín hlavného pojednávania na 18.12.-20.12.2002. Hlavné pojednávania boli následne odročované alebo termíny hlavných pojednávanií rušené pre neprítomnosť obžalovaných a obhajcov a celkove súd určil od podania druhej obžaloby do vyhlásenia rozsudku 50 termínov hlavných pojednávanií. Dôvody a príčiny rušenia termínov hlavných pojednávanií alebo ich odročovaní boli najmä na strane obžalovaných a ich obhajcov z rôznych príčin, a to práceneschopnosti obžalovaných, práceneschopnosti obhajcov, dovolenky obhajcov, kolízia s inými termínmi hlavných pojednávanií a pod.

Najmä pre dôvody na strane obžalovaných a obhajcov, súd mohol prvý krát vykonať hlavné pojednávanie až 15.09.2009, teda po viac ako deviatich rokoch od podania obžaloby (okrem už spomínaných prietáhov na strane orgánov štátu), kedy bola za splnenia zákonných podmienok prečítaná obžaloba a začaté dokazovanie.

Po zmene v zložení senátu sa muselo dovtedy vykonané dokazovanie opakovať a od 28.01.2011 až do vyhlásenia rozsudku dňa 11.03.2013 bolo určených alebo rušených 15 termínov hlavných pojednávanií z dôvodov na strane obžalovaných, ich obhajcov alebo neprítomnosti svedkov. V tomto štádiu konania neboli prietahy zavinené súdom.

Pri zohľadňovaní neprimeranosti dĺžky konania preto nemožno vychádzať iba z doby, ktorá uplynula od spáchania skutku do podania obžaloby, resp. od vznesenia obvinení do rozhodnutia súdu, ale treba zohľadňovať aj mieru zložitosti veci, konanie strán a v konečnom dôsledku aj konanie štátnych orgánov.

Výrazný podiel na neprimeranosti dĺžky konania, spočíval v konaní strán - teda obžalovaných a ich obhajcov. Práve neprítomnosť obžalovaných a ich obhajcov na hlavných pojednávaniach z rôznych dôvodov, ktoré súd musel v zmysle platného Trestného poriadku rešpektovať, bránili súdu vo veci plynule konať, a preto podľa názoru súdu právo na spravodlivé súdne konanie v zmysle čl. 48 ods. 2 Ústavy a čl. 6 ods. 1 Dohovoru bolo orgánmi štátu porušené iba čiastočne. Vo výrazne väčšej miere boli príčiny prietáhov na strane obžalovaných a ich obhajcov, a preto s prihliadnutím aj na mieru zložitosti veci, neboli podľa názoru súdu splnené zákonné podmienky na zastavenie trestného stíhania, prípadne mimoriadne zníženie trestu pod dolnú hranicu trestnej sadzby, ako to požadovali obhajcovia obžalovaných.

Povinnosť súdu zastaviť trestné stíhanie pre neprimeranosť dĺžky konania nevyplýva zo žiadnej medzinárodnej zmluvy, z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva, Ústavy SR, a ani z vnútroštátnych zákonov.

Pri skúmaní zákonných podmienok a možnosti aplikácie ustanovenia § 40 ods. 1 Tr. zák. na mimoriadne zníženie trestu odňatia slobody pod dolnú hranicu trestnej sadzby (5 rokov) dospel súd k záveru, že neboli u obžalovaných splnené zákonné podmienky na takéto rozhodnutie.

Obžalovaní sa riadne nepodrobili trestnému konaniu, prietahy v konaní zapríčinili spravidla obžalovaní a ich obhajcovia, takže ani okolnosti prípadu, ani pomery páchatel'ov nemohli byť dôvodmi na ukládanie trestu odňatia slobody pod dolnú hranicu 5 rokov.

Na druhej strane však súd pri ukladaní výmery trestu prihliadol nielen na čiastočné zavinenie orgánov štátu, čo do neprimeranosti dĺžky konania, ale aj na to, že obžalovaní od spáchania trestnej činnosti nespáchali žiadnu trestnú činnosť a aj podľa odpisu z registra trestov a hodnotení z miesta bydliska vedú riadny život.

Tieto skutočnosti súd zohľadnil v prospech obžalovaných v tom, že im ukladal trest v dolnej polovici trestnej sadzby, ktorá je od 5 do 8 a pol roka, v čom súd videl, po posúdení konkrétnych okolností prípadu, dostatočnú náhradu za čiastočné porušenie čl. 6 ods. 1 Dohovoru a čl. 48 ods. 2 Ústavy, pretože nebyť prietáhov zavinených orgánmi štátu, obžalovaným by súd ukladal trest v hornej polovici zákonnej trestnej sadzby (8 a pol - 12 rokov).

Výšku trestov súd medzi obžalovanými diferencoval v zmysle už citovaných zákonných ustanovení § 31 ods. 1, ods. 2 písm. a/ Tr. zák.

Ako už bolo uvedené, najdôležitejším článkom v organizovanej skupine bol práve obžalovaný M. V. ako člen bankovej ochrany, a preto tomuto obžalovanému súd uložil podľa už vyššie uvedených kritérií najprísnejší trest spomedzi obžalovaných, avšak v dolnej polovici zákonnej trestnej sadzby v trvaní 8 rokov nepodmienečne.

U obžalovaného P. E. pri uložení trestu odňatia slobody vo výmere 7 rokov súd prihliadol taktiež na jeho aktivitu pri zisťovaní a možnosti otvorenia trezorových dverí, na to, že krádež priamo vykonal ako aj na to, že mu bol ukladaný úhrnný trest odňatia slobody za tri úmyselné trestné činy.

Obžalovaným F. M., E. V. a Q. Z. uložil súd tresty odňatia slobody vo výmere 5 rokov, teda na dolnej hranici zákonnej trestnej sadzby.

U obžalovaného Q. Z. súd zohľadňoval na jednej strane skutočnosť, že trestný čin nespáchal ako člen organizovanej skupiny, avšak na druhej strane bol spolu s obžalovaným P. E. priamym vykonávateľom samotnej krádeže a bol aktívny aj pri prekonávaní prekážok, a to zámkov, na jednotlivých skriniach v trezorovej miestnosti, ako i pri prekonávaní mreže umiestnenej za trezorovými dverami.

Obžalovaní spáchali trestný čin krádeže podľa § 247 ods. 4 Tr. zák., ktorý je uvedený v ustanovení § 62 ods. 1 Tr. zák., a preto by mali byť v zmysle § 39a ods. 2 písm. c/ Tr. zák. na výkon trestu zaradení do III. nápravno-výchovnej skupiny.

Podľa § 39a ods. 3 Tr. zák., súd môže zaradiť páchatel'a do inej nápravno-výchovnej skupiny, než do ktorej má byť podľa odseku 2 zaradený, ak má zo zreteľom na závažnosť trestného činu a na stupeň a povahu narušenia páchatel'a za to, že bude jeho náprava a prevýchova v inej skupine lepšie zaručená.

Podľa názoru krajského súdu, vzhľadom na dobu, ktorá uplynula od spáchania trestného činu a na to, že odvtedy obžalovaní vedú riadny život a nedopustili sa ďalšej trestnej činnosti, bude náprava a prevýchova obžalovaných lepšie zaručená v I. nápravno-výchovnej skupine.

V bode 1/ si poškodená VÚB, a.s. Bratislava riadne a včas uplatnila nárok na náhradu škody vo výške 173.161.083,45 Sk, čo je 5.747.894,96 eura.

Vzhľadom na to, že krajský súd mal preukázané, že túto škodu spôsobili úmyselným spoločným konaním obžalovaní M. V., E. V., P. E., Q. Z., F. M., podľa § 228 ods. 1 Tr. por., týchto obžalovaných zaviazal spoločne a nerozdielne nahradiť poškodenej VÚB celú škodu vo výške 5.747.894,96 eura.

Obžalovaný W. X. bol spod obžaloby oslobodený, a preto súd poškodenú banku s nárokom na náhradu škody voči tomuto obžalovanému v zmysle § 229 ods. 3 Tr. por. odkázal na konanie o občianskoprávných veciach.

V bode II. výrokovej časti rozsudku si voči obžalovanému P. E. riadne a včas uplatnili nárok na náhradu škody poškodená Tatra-Leasing s.r.o. Bratislava, Hodžovo nám. 3, vo výške 886.000,- Sk.

Znaleckým dokazovaním bola hodnota vozidla vyčíslená na 23.899,62 eura (720.000,- Sk) a túto škodu zaviazal súd obžalovaného P. E. poškodenej organizácii nahradiť.

Podľa § 229 ods. 2 Tr. por. zo zvyškom nároku bola poškodená organizácia Tatra-Leasing s.r.o. Bratislava odkázaná na občianskoprávne konanie.

Poškodенý E.. R. D. si uplatnil voči obžalovanému nárok na náhradu škody vo výške 9.958,18 eura (300.000,- Sk). Túto mu spôsobil obžalovaný P. E. úmyselným trestným činom, a preto ho súd podľa § 228 ods. 1 Tr. por. zaviazal nahradiť škodu v celej uplatnenej výške 9.958,18 eura.

Ku skutku v bode 2/ obžaloby (bod III. rozsudku) obžalovaný E. V. najprv odmietol vypovedať, avšak dňa 05.12.1996 toto právo nevyužil a v prítomnosti svojich obhajcov vypovedal.

Potvrdil, že v Slovenskej poisťovni v Nitre aj v Poisťovni Otčina v Nitre mal uzavreté poisťné zmluvy na poistenie domácnosti, ale poisťné zmluvy mu neboli doručené ani z jednej poisťovne. V Poisťovni Otčina mu príslušná pracovníčka podrobne vysvetľovala poisťné podmienky bod po bode, tieto si aj prečítal a súhlasil s nimi. Nikde sa však nedočítal, že by nemohol mať poistenú domácnosť aj v inej alebo viacerých poisťovniach.

V Slovenskej poisťovni, niekedy v marci 1994, sa ho pýtali, či chce pokračovať v poisťnej zmluve. Súhlasil s jej pokračovaním, avšak žiadnu novú zmluvu o pokračovaní nepodpisoval. Nevie, kto ju podpísal, určite to nebola jeho manželka. Keď zaplatil za pokračovanie poisťnej zmluvy, bol v tom, že stará zmluva pokračuje. Pôvodnú poisťnú zmluvu uzavrel v roku 1991.

K veci boli vypočutí splnomocnení zástupcovia oboch poisťovní a predložené písomné doklady, týkajúce sa samotných poisťných zmlúv a uplatňovaných poisťných nárokov obžalovaného E. V..

Svedkyňa X.. X. Z. za Slovenskú poisťovňu a.s., odštepny závod xxxxx (ďalej len poisťovňa), v čase činu vedúca právneho odboru uviedla, že poisťovňa uzavrela s obžalovaným poisťnú zmluvu dňa 06.08.1994 o poistení domácnosti. Dňa 04.01.1995 im obžalovaný oznámil poisťnú udalosť, týkajúcu sa vlámania do bytu dňa 24.12.1994 a po vykonanom výpočte náhrady škody mu dňa 09.03.1995 vyplatili 93.297,- Sk.

Až na základe šetrenia Úradu inšpekčnej služby MV SR sa dozvedeli, že obžalovaný mal poistenú domácnosť aj v poisťovni Otčina proti tým istým rizikám, u ktorej si tiež uplatnil nárok na náhradu škody na tú istú poisťnú udalosť, čím porušil zmluvné podmienky.

Všeobecné zmluvné podmienky nadobudli účinnosť dňa 01.07.1994, avšak na tlačivách poisťných zmlúv vytlačené neboli. Prikladali ich k poisťnej zmluve, ktorú zasielali klientom poštou asi 1 mesiac po uzavretí zmluvy.

Pri uzatváraní zmluvy bol poistenec povinný oboznámiť sa s nimi na tabuli, ktorá visela v miestnosti, kde sa zmluva uzatvárala.

Tým, že poistenec zmluvu podpísal, vyslovil súhlas s týmito všeobecnými poisťnými podmienkami a mali za to, že bol poučený.

Doručenie poisťnej zmluvy nevedia doložiť, pretože zmluvy nezasielali doporučené.

Svedkyňa aj na hlavnom pojednávaní potvrdila, že v čase uzatvárania poisťnej zmluvy s obžalovaným, na tlačivách poisťných zmlúv, nemali poučenie o poisťných podmienkach a tieto posielali poistencom až s originálom zmluvy. V poisťovni zostával iba návrh na združené poistenie domácnosti.

Podľa písomného vyjadrenia riaditeľa poisťovne, obžalovaný E. V. oznámil poisťnú udalosť, ktorou mu bola spôsobená škoda 126.462,- Sk v dôsledku ukradnutých vecí z domácnosti, peňažnej hotovosti a zlatých predmetov. Vyplatených mu bolo 93.297,- Sk. O poistení domácnosti aj v poisťovni Otčina nevedeli a v zmysle čl. 5 bodu 1 písm. k/ všeobecných poisťných podmienok pre poistenie majetku (ďalej len VPP) mal obžalovaný túto skutočnosť oznámiť.

Vzhľadom na to, že obžalovaný túto skutočnosť neoznámil, v zmysle čl. 8 bodu 6 VPP bola poisťovňa oprávnená plnenie z poisťnej zmluvy odmietnuť, čím poistenie zanikne.

Obžalovaný teda porušil zmluvne dohodnuté podmienky, a preto mu poistné plnenie nepatrilo.

Originál ani kópiu poistnej zmluvy poisťovňa nevedela predložiť a nepredložil ju ani obžalovaný. Poisťovňa predložila originál ňou overenej kópie „návrhu na združené poistenie domácnosti“, týkajúceho sa základného poistenia domácnosti na poistnú sumu 300.000,- Sk zo dňa 05.08.1994, ktorú však nielen podľa obžalovaného, ale aj podľa písomznameckého posudku znalca z odboru písomznamectva X. S. nepodpísal obžalovaný E. V..

Z výpovede svedkyne X. U., poverenej pracovníčky poisťovne, bolo preukázané, že tento návrh podpisovala za obžalovaného ona, asi na základe poverenia manželky obžalovaného E. V., ktorá pracovala v poisťovni. Uviedla tiež, že keď to nie je podpis obžalovaného, pravdepodobne tam ani nebol.

Na uvedenom tlačive návrhu je zvýraznené, že „pre toto poistenie platia poistné podmienky uvedené na druhej strane“, pričom na druhej strane žiadne podmienky uvedené neboli.

Súčasťou spisu je aj obžalovaným vyplnený dotazník k oznámeniu poistnej udalosti, listiny poisťovne o vybavovaní poistnej udalosti ako aj doklady predložené obžalovaným, týkajúce sa odcudzených vecí a peňazí.

Rovnaké listinné doklady predložil obžalovaný E. V. aj Poisťovni Otčina. S touto poisťovňou mal obžalovaný uzavretú riadnu písomnú poistnú zmluvu o poistení zariadenia domácnosti (č. l. 555) na sumu 351.000,- Sk. Súčasťou tejto zmluvy sú aj zmluvné dojednania, z ktorých z článku 5 bod 1 písmeno h/ vyplýva, že poistený je povinný bez meškania oznámiť poisťovni každé poistenie, ktoré bolo ním alebo na jeho účet uzatvorené u inej poisťovne na tie isté veci a proti tým istým rizikám.

Podľa článku 5 bod 2/, toto isté platí, ak uzatvorí poistený poistenie rovnakých vecí proti tomu istému riziku u inej poisťovne pre škodu, ktorá presahuje rámec poistných podmienok Poisťovne Otčina, a.s. Ak poistený poruší ustanovenia v bode h/ článku 5, má poisťovňa právo poistné plnenie z poistenia týchto rizík odmietnuť. Poisťovňa má tiež právo takéto poistenie zrušiť bez vrátenia nespotrebovaného poistného.

Obžalovaný túto zmluvu vlastnoručne podpísal, na jej základe si uplatnil aj plnenie poistnej udalosti, a preto nie je dôvod pochybovať o jej platnosti a vedomosti obžalovaného o podmienkach zmluvy a jeho povinnostiach.

Potvrdil to aj splnomocnený zástupca poisťovne F.. O. Z., ktorý okrem iného vo svojej svedeckej výpovedi uviedol, že obžalovaný oznámil poistnú udalosť dňa 03.01.1995, ktorá sa stala 25.12.1994 - krádež z bytu. Dňa 09.03.1995 poisťovňa vyplatila obžalovanému 83.736,- Sk.

O tom, že obžalovaný mal poistenú domácnosť aj v Slovenskej poisťovni, sa dozvedeli až zo šetrenia Úradu inšpekčnej služby PZ.

Pri uzatváraní poistnej zmluvy sú jej súčasťou aj poistné podmienky a ak s nimi klient súhlasí, zmluvu podpíše. Originál zmluvy sa podľa zaužívanej praxe doručoval klientom obyčajnou poštou.

Z týchto dôkazov je nepochybné, že obžalovaný E. V. mal uzavreté poistenie domácnosti v oboch poisťovniach na tú istú vec a po krádeži v jeho byte si v oboch poisťovniach uplatnil poistné plnenia. Slovenská poisťovňa mu vyplatila 93.297,- Sk a poisťovňa Otčina sumu 83.736,- Sk. Uplatnenie si poistného plnenia obžalovaným ho zároveň usvedčuje, že o záväznosti zmlúv vedel bez ohľadu na to, či mu boli doručené alebo nie.

Podľa § 806 Občianskeho zákonníka, z poistenia majetku má poistený právo, aby mu bolo poskytnuté plnenie vo výške určenej podľa poistných podmienok, ak sa poistná udalosť týka veci, na ktorú sa poistné vzťahuje.

Podľa § 807 Občianskeho zákonníka, ak je tá istá vec poistená pre rovnaký prípad u viacerých poisťovní a ak prevyšuje úhrn poistných súm poistnú hodnotu veci alebo ak prevyšuje úhrn súm, ktoré by z uzavretých poistných zmlúv z tej istej udalosti poisťoviteľa boli povinní plniť (viacnásobné poistenie), je každý z poisťovní povinný poskytnúť plnenie do výšky hodnoty veci alebo dohodnutej poistenej zmluvy len v pomere sumy, ktorú by bol povinný plniť podľa svojej zmluvy, k sumám, ktoré by boli úhrnom povinní plniť všetci poisťoviteľa.

Z citovaných zákonných ustanovení vyplýva právo obžalovaného na poskytnutie plnenia zo strany poisťovne, ale aj právo tú istú vec poistiť pre rovnaký prípad u viacerých poisťovní.

Pokiaľ obžalovaný teda postupoval v zmysle ustanovenia § 806 a § 807 Občianskeho zákonníka, konal zákonne.

Trestnosť skutku obžalovaného podľa obžaloby spočívala v tom, že obžalovaný pri uplatňovaní si poistných plnení v poisťovniach zamlčal, že rovnaké poistenie má aj v druhej poisťovni. Tým uviedol poisťovne do omylu a tieto mu plnili tú istú poistnú udalosť samostatne, pričom sa obohatil o vyplatené sumy. K výpovedi obžalovaného súd poukazuje na to, že nie je trestne stíhaný preto, že by mal domácnosť poistenú v dvoch poisťovniach.

Z vykonaného dokazovania však nevyplývajú také skutočnosti, na základe ktorých by súd mohol jednoznačne a nepochybné konštatovať, že obžalovaný konal v úmysle podvodným spôsobom sa obohatiť na úkor poisťovní.

Podľa § 788 ods. 2 Občianskeho zákonníka súčasťou poistnej zmluvy sú VPP poisťoviteľa schválené orgánom štátneho dozoru v poisťovníctve (poistné podmienky), na ktoré sa poistná zmluva odvoláva a ktoré sú k nej pripojené alebo boli pred uzavretím zmluvy tomu, kto s poisťoviteľom zmluvu uzavrel, oznámené.

Ak teda v Slovenskej poisťovni neboli v tom čase VPP súčasťou poistnej zmluvy, čo vyplýva aj z predložených čistých tlačív poisťovne, pri uzatváraní poistnej zmluvy postupovala v rozpore s citovaným ustanovením § 788 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Prax poisťovne, že VPP boli vyvesené na nástenke v miestnosti, kde sa zmluvy uzatvárali, a teda poistenec sa mal takouto formou s nimi oboznámiť, nemožno považovať za naplnenie podmienok ustanovenia § 788 ods. 2 Občianskeho zákonníka, a teda nemohlo dôjsť k platnému uzavretiu poistnej zmluvy.

Navyše nebolo preukázané ani to, či poisťovňa zaslala originál zmluvy obžalovanému s pripojenými VPP, nepredložila ani kópiu poistnej zmluvy a návrh na združené poistenie domácnosti bol namiesto obžalovaným podpísaný pracovníčkou poisťovne.

Iná dôkazná situácia bola vo vzťahu obžalovaného k poisťovni Otčina, ktorá postupovala pri uzatváraní poistnej zmluvy v zmysle § 788 ods. 2 Občianskeho zákona a VPP boli súčasťou poistnej zmluvy. Voči tejto poisťovni obžalovaný porušil povinnosti uvedené v poistnej zmluve, neoznámil poistenie u inej poisťovni na tie isté veci a proti tým istým rizikám.

Z poistnej zmluvy zároveň však vyplývajú aj sankcie za takéto porušenie a tými sú právo poisťovne poistné plnenie odmietnuť alebo takéto poistenie zrušiť bez vrátenia nespotrebovaného poistenia.

Aj za predpokladu platnosti oboch poistných zmlúv a splnenia si povinnosti poistenca, by poisťovne vyplatili poistné v plnej výške, ale len v pomere sumy, ktorú by bol poisťoviteľ plnil podľa svojej zmluvy k sumám, ktoré by boli úhrnom plniť všetci poisťoviteľa (§ 807 Občianskeho zákonníka).

Škodou, spôsobenou skutkom obžalovaného by nebola škoda uvedená v obžalobe (83.736,- Sk a 93.297,- Sk), ale iba suma, ktorá sa rovná rozdielu medzi skutočne poskytnutým poistným plnením a poistným plnením, na ktoré by obžalovanému vznikol nárok, ak by neuviedol nepravdivé údaje alebo nezamlčal podstatné údaje pri uplatnení nároku na poistné plnenie.

Výpočtom tejto škody sa súd nezaoberal, pretože v konaní obžalovaného podľa názoru súdu neboli naplnené znaky skutkovej podstaty trestného činu.

Medzi obžalovaným a poisťovňami šlo o občianskoprávny vzťah, pri ktorom obžalovaný porušil jednu zo zmluvne dohodnutých podmienok (zamlčanie, že tú istú vec má poistenú na rovnakú poistnú udalosť aj v inej poisťovni). Poisťovne nevyvinuli ani minimálnu aktivitu na preverovanie uvedenej skutočnosti od poistenca pri vyplatení poistnej udalosti, pričom majú odborne pripravený aparát oproti občanovi - poistencovi, ktorý má ovládať VPP aj niekoľko rokov po uzatvorení poistenej zmluvy. Zo strany obidvoch poisťovní však stačilo, aby odborný aparát pri vybavovaní poistnej udalosti, najneskôr pred vyplatením poistného plnenia, zistil od poistenca, či má rovnakú poistnú zmluvu uzavretú aj s inou poisťovňou alebo či si poistnú udalosť uplatnil aj u tej inej, resp. iných poisťovníach.

Ak teda aj na základe benevolentnosti poisťovní, hrubého porušenie pracovných povinností pracovníčky poisťovne, neplatnosti jednej z príslušných zmlúv došlo k poistenému plneniu, nemožno na základe výsledkov vykonaného dokazovania riešiť občianskoprávny vzťah prostriedkami trestného práva.

V konaní obžalovaného nebol preukázaný podvodný úmysel obohatiť sa na úkor poisťovní. Iba porušenie jednej z povinností z VPP samo o sebe, s prihliadnutím aj na už uvedené dôvody vo vzťahu k poisťovniam, nenapĺňa znaky skutkovej podstaty trestného činu podvodu.

Obžalovaný síce spáchal žalovaný skutok, avšak vzhľadom na to, že tento skutok nie je trestným činom, súd ho v tomto bode podľa § 226 písm. b/ Tr. zák. spod obžaloby oslobodil.

Poškodené poisťovne si riadne a včas uplatnili nárok na náhradu škody.

Nástupníckou organizáciou Slovenskej poisťovne a.s. sa stala Allianz - Slovenská poisťovňa a.s. Bratislava a nástupníckou organizáciou Poisťovne Otčina sa stala UNIQA poisťovňa a.s. Bratislava.

Podľa § 229 ods. 3 Tr. por. ak súd obžalovaného spod obžaloby oslobodí, odkáže poškodeného s jeho nárokom na náhradu škody vždy na konanie o občianskoprávných veciach, prípadne pred iným príslušným orgánom.

Vzhľadom na to, že súd obžalovaného Igora Slobodu spod obžaloby oslobodil, poškodené poisťovne (ich nástupnícke organizácie) boli v zmysle § 229 ods. 3 Tr. por. s nárokom na náhradu škody odkázané na konanie o občianskoprávných veciach

P o u č e n i e :

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 8 dní od jeho doručenia cestou podpísaného súdu na Najvyšší súd Slovenskej republiky Bratislava.

